

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

1983

ΕΤΟΣ ΛΕ'

— ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ

799

Τιμή Φύλλου Δρχ. 10 — Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι Τ. 147 Τηλ. 36.28.280

" Ἀς προσέξωμεν τοὺς νέους Φλωρεντιανοὺς....

Προσφάτως, τυχαίως, ἀνέγνωμεν εἰς ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν τὴν ἀπόφασιν, ὅπως συντονισθοῦν αἱ φιλενωτικαὶ ἐνέργειαι διὰ τὴν ἔνωσιν Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς τοιαύτης.

Φρονοῦμεν ὅτι τοῦτο ὑπερβαίνει πᾶσαν ἐκκλησιολογικὴν δεοντολογίαν ἐξ' ἀπόψεως Ὁρθοδόξου Διδασκαλίας καὶ τὴν σύμφρονον γνώμην τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Προμάχων, τοὺς Στουδίτας καὶ Δαλμάτας καὶ ὅλον τὸν σεπτὸν Χορὸν τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Παλαιῶν καὶ Νέων, οἵτινες κατὰ καιροὺς ἔχοντες πάντοτε πλήρη γνώσιν καὶ ἐπίγνωσιν τῶν τεκταινομένων ὑπο τῆς Παπικῆς πονηρίας, σφοδρῶς ἐπολέμησαν τὰς φιλενωτικὰς τάσεις τοῦ κινδυνεύσαντος πολλὰκις Βυζαντίου, διὰ τοῦτο καὶ θαρραλέως ὑπερμάχησαν τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εὐθαρσῶς, ὅλην τὴν μηχανορραφίαν τῆς ψευτοσυνόδου τῆς Φλωρεντίας. Κατεπόλεμησαν καὶ ἀπεκάλυψαν ὅλους τοὺς σκοτει-

νοὺς σκοποὺς τῶν δῆθεν ὑποχωρήσεων καὶ γενομένων Οἰκονομιῶν ἐκκλησιαστικῶν.

Σκεπτόμενοι ὅσον εἶναι δυνατόν καὶ ἀναλογιζόμενοι τὸ ὅλο παρελθὸν τῆς πολυταράχου ἐκείνης περιόδου, ὅπερ ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ μελανὰ σημεῖα τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, διαπιστοῦμεν, μὲ τὰς μικρὰς ἡμῶν πνευματικὰς δυνάμεις ὅτι, οὐ παύεται ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία νὰ ἐπιβουλεύεται πᾶν τὸ κακὸν καὶ ὀλέθριον, προκειμένου νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ Της, ἥτοι, τὴν καθυπόταξιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν ὑπερφύαλον Παπικὴν ἐμβάδα....

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ἔτεινε χεῖρα μὲ ἀγνὰς καὶ καθαρὰς προθέσεις πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον κατ' Ἀνατολὰς Ἐκκλησίαν, ὡς τοῦτο ἀδιαψεύστως ὑπερμαρτυροῦν διάφοροι σταθμοὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Ἱστορίας. Τώρα, ἂν ἥλλαξαν οἱ καιροὶ καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἡ Ρώμη ἔπαυσεν νὰ ἔχῃ βουλιμίαν πρὸς κατάποσιν τῶν πάντων, τοῦτο, ἀντικρούουν πολλὰ κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς ἐμφανεῖς καὶ ἀφανεῖς ἐπιθέσεις τῆς Λατινικῆς Ἐκκλησίας, οὐχὶ μόνον κατὰ τῆς Μαρτυρικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ πολυπαθοῦς καὶ ἡρωικοῦ ἡμῶν Ἔθνους.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ἴσταιται ἀδυσώπητος κριτὴς τῆς Δύσεως διότι, ἐτι ἀκούονται τὰ χειροκροτήματα τῶν παπικῶν ὅταν ἐσβυνον αἱ ἐπτὰ χριστιανικαὶ λυχναὶ τῆς Ἀποκαλύψεως, ἀπὸ τὰ βρωμερὰ ἐκθρέμματα τῆς Ἄγαρ, ἐκεῖ εἰς τὴν πολυστένακτον Ἑλληνικωτάτην γῆν τοῦ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων τοῦ ἀθανάτου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος. ἀλλὰ καὶ τῶν Μυριάδων Μαρτύρων καὶ Λογίων τοῦ Πνεύματος τῆς Χριστιανικῆς ὑψηλῆς καὶ μοναδικῆς Ἰδέας καὶ Πίστews.

Καὶ ἔμεινε ΒΟΥΒΗ, ΑΤΑΡΑΧΟΣ ΩΣ ΑΓΑΛΜΑΤΙΟΝ ἰνδικῆς θεότητος, ὁ προκαθήμενος τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ὅτε τὰ βέβηλα καὶ ἀνέρα χέρια τῶν ἀγαρηνῶν τῆς Βασιλίδος, εἰς πρόσφατον χρονικὴν περίοδον, κατέστρεφον πᾶν ὅ,τι ἱερὸν καὶ ὅσιον ἀπέμεινεν εἰς αὐτὴν μετὰ ἀπό, τοὺς κατὰ καιροὺς, βανδαλισμοὺς καὶ δηλώσεις τῶν χυδαίων ὁπαδῶν τοῦ Ἰσλάμ.

Καὶ ἐνῶ κατὰ τὴν θλιβεράν ἐκείνην περίοδον κατεστράφησαν ἄνω τῶν ἐξήκοντα ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐσυλήθησαν πᾶν ὅ,τι ὑπῆρχεν ἐντὸς αὐτῶν, ἡ ἐπιθυμοῦσα σήμερον τὴν ΕΝΩΣΙΝ ΔΥΣΙΣ, τότε, δὲν

κατεδέχθη οὔτε δύο σταγόνas μελάνης τυπογραφικοῦ εἶδους, νὰ διαθέσῃ καταγγέλουσα τὸ εἶδεχθῆς ἀνοσιούργημα τῶν βαρβάρων Τουρκαλάδων.

Πάντα ταῦτα, καὶ ὅσα ἄλλα «ἐπιλήψει με ὁ χρόνος ἐξιστορῶν», ἃς ἀποτελέσουν τὸν σταθερὸν ὁδοδείκτην δι' ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους Γνησίους Χριστιανοὺς καὶ ἃς μείνωμεν στερεοὶ καὶ ἀμετακίνητοι ἐν οἷς παρελάβομεν, ἐδιδάχθημεν καὶ καυχώμενοι ἐν Κυρίῳ, κατέχομεν παρὰ τὰς ἀντιξοότητας τῶν καιρῶν καὶ τῶν περιστάσεων. Καὶ ἃς ἀποφεύγωμεν, προτρεπόμεθα πατρικῶς, ἅπαντα τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τέκνα, πᾶσαν συζήτησιν μετὰ αἵρετικῶν, διότι «ἀνωφελὴς καὶ ματαία ἐστίν», κατὰ τὸν Οὐρανοβάμονα Θεῖον Παῦλον.

Στῶμεν καλῶς καὶ ἃς μὴ λησμονῶμεν τὸν ΞΕΙ Ἀποστολικὸν κανόνα, λέγοντα: «Εἴ τις κληρικὸς ἢ λαϊκὸς εἰσέλθῃ εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων ἢ αἵρετικῶν προσεύξασθαι, καὶ ΚΑΘΑΙΡΕΙΣΘΩ ΚΑΙ ΑΦΟΡΙΖΕΣΘΩ».

Ὅρατε καὶ φυλάττεσθε ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ

(«Ἁγία ΛΥΔΙΑ» Μηνιαῖον Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν. Μάρτιος 1983. Τεύχος 123. Σελὶς 83)

«... μικρὰ σημειώματα»

Ἦ τ α ν λ ά θ ο ς

Ἦταν λάθος τῶν γονέων ποὺ ὠδήγησαν τὰ δύο ἀνήλικα παιδιὰ τους στὸ μοναστήρι. Κανένας νόμος, οὔτε θεῖος, οὔτε ἀνθρώπινος, δὲν τοὺς παρέιχε αὐτὸ τὸ δικαίωμα. Θὰ μπορούσαν βέβαια οἱ δύο τους ἀπὸ κοινοῦ νὰ καταφύγουν σὲ κάποιο μοναστήρι, ἐφ' ὅσον ὡς γονεῖς ἐξεπλήρωναν τὶς ὑποχρεώσεις τους ἀπέναντι τῶν παιδιῶν.

Ἦταν λάθος τῶν γονέων νὰ ὀδηγήσουν καὶ τὰ δύο ἀνήλικα παιδιὰ τους στὸ μοναστήρι. Ἦταν λάθος τοῦ πνευματικοῦ ποὺ ἔδωσε αὐτὴ τὴν λύσι, ἂν βέβαια εἶχαν τὴν σύμφωνον γνώμην τοῦ πνευματικοῦ, στὸν ὅποιον ἐξομολογήθηκαν. Ἦταν λάθος καὶ τῶν ὑπευθύνων τοῦ μοναστηριοῦ ποὺ ἐδέχθηκαν τὰ ἀνήλικα παιδιὰ νὰ μεγαλώσουν μέσα ὃ ἓνα μοναστηριακὸ περιβάλλον, χωρὶς νὰ ἔχουν αὐτὰ τὰ ἴδια ἀποφασίσει γιὰ μιὰ τέτοια ζωή.

Λάθος, ὅμως ἀποτελεῖ, καὶ ὁ συναγεμὸς τῶν

τοῦ Κράτους, ποὺ ἀναστατώθηκαν καὶ ἀναστάτωσαν τὴν κοινὴ γνώμη, λὲς καὶ ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ἐγκατάστασιν νέων πυραυλικῶν συστημάτων στὴ χώρα μας, ἢ γιὰ τὴν νέα ἐπιδείνωσι τῶν Ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων. Ἐνα θλιβερὸ καὶ ἀσήμαντο γεγονός, γίνεται πρωτοσέλιδο θέμα τῶν ἐφημερίδων ποὺ μὲ πηχυσίους τίτλους τὸ παρουσιάζουν στὸν Ἑλληνικὸ λαὸ καὶ προκαλοῦν ποικίλα σχόλια. Ὁλόκληρα σήριαλ κατασκευάζει ἡ κρατικὴ τηλεόρασις μὲ τὴν ἀσήμαντην αὐτὴ ὑπόθεσι καὶ δημιουργεῖ — ἀφοῦ ἄλλωστε ἐκεῖ στοχεύει ἐντυπώσεις εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας. Δίδεται ἡ ἐντύπωσις ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἐκστρατεία ἀποβλέπει στὸ νὰ διαβληθῇ ὁ μοναχισμὸς καὶ μὲ τὸ μεμονωμένο αὐτὸ γεγονός νὰ ὑποβαθμισθῇ τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας τὸ ὁποῖο οἱ καλοθεληταὶ παρουσιάζουν ὡς μία ἄρνησι καὶ ὡς μιὰ λαθεμένη τοποθέτησι. Πάντως ὅσοι ἀποβλέπουν στὸ νὰ μειώσουν τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ τὴν γκρεμίσουν στὴ συνείδησι τοῦ λαοῦ, ἀδίκως κοπιᾶζουν, διότι τὸ αἰσθητήριον τοῦ λαοῦ, μπορεῖ ἄριστα νὰ διακρίνῃ τὰ λάθη τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν ἀλάθητη Ἐκκλησίαν.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

**Ἐμπρὸς ἐπὶ τὸ ἔργον
διὰ μίαν πραγματικὴν κάθαρσιν**

Τοὺς τελευταίους καιροὺς γίνεται πολὺς θόρυβος καὶ μεταξύ ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ. περὶ καθάρσεως, ἐκεῖνοι δὲ ποὺ ὁμιλοῦν περὶ τούτου, πάντοτε ἀναφέρονται σὲ πρόσωπα τὰ ὁποῖα, κατὰ τὴν ἀποψὶν των, εἰσεχώρησαν εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα, ὅχι ἐξ εἰλικρινοῦς ζήλου καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν γνησίαν Ὁρθοδοξίαν, ἀλλ' ἐξ ἐτέρων ἀγνώστων ἐλατηρίων. Ἐπειδὴ ὅμως ἀνεπτύχθη μεγάλη φιλολογία πάνω εἰς τὸ θέμα αὐτό, εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν μερικὰ πράγματα, διὰ νὰ μὴ σκανδαλίζωνται, τουλάχιστον οἱ μὴ γνωρίζοντες πρόσωπα καὶ πράγματα εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ μας.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ. ὡς γνωστόν, ἀριθμεῖ πολλὰς χιλιάδας μελῶν, θὰ ἦτο εὐχὴς ἔργον, ἂν πάντες οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ πάτριον ἑορτολόγιον, ἦσαν πρότυπα ἠθικοῦ βίου. Θὰ εἴμεθα δὲ ἀφελεῖς νὰ ἐπιστεύωμεν τοῦτο, οὔτε ἄλλωστε εἶναι δυνατόν ἡ Ἠγεσία τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος νὰ γνωρίζῃ τὰ ἐλατήρια καὶ τὰ διανοήματα τῆς καρδίας παντὸς προσερχομένου εἰς τὰς τάξεις μας. Εἶναι φυσικόν, νὰ μᾶς πλησιάζουν καὶ πρόσωπα τὰ ὁποῖα πράγματι ἐμφοροῦνται ἐκ ταπεινῶν ἐλατηρίων, κι' εἶναι φυσικόν οἱ τοιοῦτοι νὰ δίδουν λαβὴν εἰς παραξηγήσεις καὶ σκανδαλισμόν. Ἀλλὰ μήπως καὶ εἰς τὸν κύκλον τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου, δὲν εἰσεχώρησεν ἓνας Ἰουδας; ἀλλὰ μήπως ἓνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ διακόνους τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς, δὲν ἦτο ὁ διαβόητος ἐκεῖνος Νικόλαος; Τὸ θέμα δὲν εἶναι ἂν ὑπάρχουν ἢ ἂν μᾶς πλησιάζουν τέτοιοι ἄνθρωποι. Διότι εὐτελεῖ πρόσωπα πάντα θὰ ὑπάρχουν καὶ πάντα θὰ μᾶς πλησιάζουν. Σημασία ἔχει, τὸ πῶς θὰ μπορέσωμεν αὐτοὺς τοὺς ἄνθρώπους νὰ τοὺς ἀπομακρύνωμεν, νὰ τοὺς παροπλίσωμεν διὰ νὰ μὴ κάνουν κακὸ εἰς τὸν Ἀγῶνα μας καὶ πῶς ἀκόμη θὰ μπορέσωμεν νὰ τοὺς ὀδηγήσωμεν εἰς μετάνοιαν. Ἀλλ' ἐὰν ἓνας λαϊκὸς μπορεῖ νὰ προσεγγίσῃ κάποιο κακὸ στὸν Ἀγῶνα μας, ἓνας ἀνάξιος κληρικὸς μπορεῖ ἀσυγκρίτως περισσότερον νὰ βλάβῃ αὐτόν. Ἀνάξιοι κληρικοὶ πάντοτε ὑπῆρχαν καὶ θὰ ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ, διότι εἶναι ζῶσα Ἐκκλησία, διὰ νὰ ἀποδεικνύεται τὸ Θεοῖδρυτον καὶ ἄσπογον ἐν πάσει ὡς λέγει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος «ἐκ τῶν ἔνδον βαλλομένη ἀσινὴς παραμένει». Ὅμως ἡ ἀνωτάτη Ἠγεσία, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος βαρύνεται μὲ τὴν εὐθύνην, ὅπως τοὺς πράγματι καὶ ἀποδε-

δειγμένους ἀναξίους ἀπομακρύνῃ καὶ οὕτω ἀποκαθάρῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοὺς ἀναξίους κληρικοὺς. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ δημιουργεῖται ἓνα πρόβλημα. Ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ χαλκείσεως ψευδῶν συκοφαντιῶν, σὲ μιὰ ἐποχὴ λασπολογίας, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ρίπτουν κατ' ἔργον λάσπη κατὰ τῶν συνανθρώπων τους, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ διαρκῶς διαβάλλουν, ποὺ διαρκῶς συκοφαντοῦν ὅσους δὲν συμπαθοῦν, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ κατηγοροῦν τὸν κληρὸν μ' ἓνα σωρὸ ψευδεῖς κατηγορίας. Τί πρέπει νὰ γίνῃ; πῶς πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῇ τὸ πρόβλημα τοῦτο; Ὅταν συκοφαντεῖται κατὰ τὰ ἀνθρώπινα ἓνας κληρικὸς μας, ὁ μόνος τρόπος εἶναι νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν τῶν ποινικῶν δικαστηρίων, ὥστε νὰ φιμωθοῦν οἱ συκοφάντες. Αὐτὸς ὁ τρόπος, ὅμως, μπορεῖ νὰ εἶναι ἄριστος σύμφωνα μὲ τὰ ἀνθρώπινα κριτήρια, δὲν εἶναι ὅμως σύμφωνα καὶ μὲ τὴν πατερικὴ παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁσάκις ἐκατηγοροῦντο μὲ συκοφαντίας δὲν ἐπήγαιναν τοὺς συκοφάντας εἰς τὰ δικαστήρια. Ἐσκυβαν τὸ κεφάλι τους καὶ παρακαλοῦσαν τὸν ΘΕΟΝ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ. Ἐὰν ὅμως πράγματι, ἓνας κληρικὸς ὑπέπεσε εἰς κάποιο σφάλμα, πῶς θὰ διορθωθῇ ὁ τοιοῦτος; Δὲν θὰ πρέπει οἱ λαϊκοὶ νὰ ἐλέγξουν αὐτόν; ἀλλὰ θὰ ἀφήσουμε τοὺς τυχόν ἀναξίους ἱερωμένους νὰ μολύνουν τὰ θυσιαστήριά μας; τί πρέπει νὰ γίνῃ; Εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ δοῦμε τί ἀπάντησι δίδει ἡ Ἐκκλησία καὶ ὅχι ὅ,τι ἀρέσει σὲ μᾶς. Ἡ Ἐκκλησία διδάσκει στεντορεῖα τῇ φωνῇ, πῶς ἐὰν τις ἔχει στοιχεῖα ἀδιάσειστα εἰς βάρος κληρικῶν μας, ὀφείλει, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ καταθέσῃ ταῦτα εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἡ ὁποία καὶ εὐθύνεται πλεόν ἐνώπιον τοῦ ΘΕΟΥ ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἐπίσης ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εὐθύνεται, βάσει τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων πρωτίστως νὰ ἐλέγξῃ τὸ ποῖόν τοῦ καταγγέλλοντος ὡς καὶ τὰς καταγγελίας τούτου, διότι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἐπιτάσσουν νὰ μὴ γίνονται δεκταὶ καταγγελίαι προσώπων «ΑΝΥΠΟΛΗΠΤΩΝ» διότι συμβαίνει πολλὰς φορές, τοῦτο τὸ παράδοξον τύποι διαβεβλημένοι ἀντὶ νὰ αἰσχύωνται διὰ τὴν ἰδικὴν των διαγωγὴν, νὰ κατηγοροῦν τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα καὶ νὰ φωνασκοῦν εἰς τὴν διαπασῶν ὑπὲρ καθάρσεως τῶν ἀντιπάλων των. Ἐμπρὸς ἐπὶ τὸ ἔργον, ἃς ἀρχίσωμεν τὴν κάθαρσιν, ἃς ἀρχίσωμεν ὅμως αὐτήν, ὁ καθένας ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ἀπὸ τὸ περιβάλλον του, ἀπὸ τὴν αὐλήν του διὰ νὰ γίνῃ αὐτὸς πρωτίστως εὐπόληπτον πρόσωπον καὶ μετὰ νὰ ὁμιλῇ διὰ τὴν κάθαρσιν τῶν ἄλλων.

Εἰς τὰς περιπτώσεις δὲ κατὰ τὰς ὁποίας γίνονται καταγγελίαι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος πάντοτε λαμβάνει τὰ προσήκοντα μέτρα καὶ τιμωρεῖ τοὺς πταίσαντας.

Ὅσοι λοιπόν, πονοῦν τὴν Ἐκκλησίαν, ἅς παύσουν νὰ τὴν ἐκθέτουν καὶ ἅς ἀγωνιστοῦν διὰ τὴν ἐπ'ἀνδρωσί της μὲ ὑγιᾶ στελέχη τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι κατὰ πάντα ἄξια νὰ προσέρχωνται καὶ νὰ ἱεουργοῦν εἰς τὸ φοβερὸν θυσιαστήριον.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΘΕΙΑ ΚΟΙΜΗΣΕΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΝΟΥ ΜΗΤΡΟΣ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΙΡΜΩΝ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ ΤΗΣ Θ. ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ (ΕΡΓΟΝ ΚΟΣΜΑ ΜΟΝΑΧΟΥ)

Ὡδὴ α'..... Ἦχος α'.

Πεποικιλμένη τῇ θεῖᾳ δόξῃ, ἡ ἱερὰ καὶ εὐκλεής, Παρθένε, μνήμη σου, πάντας συνηγάγετο, πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς, ἐξαρχούσης Μαρίας, μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων, τῷ σῶ ἄδοντες Μονογενεῖ, ἐνδόξως ὅτι δεδόξασται».

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Περιβεβλημένη μὲ ποικίλην Θεῖαν δόξαν, ἡ ἱερὰ καὶ ἔνδοξος, Παρθένε, μνήμη σου, πάντας συνεκέντρωσεν πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς, προεξαρχούσης τῆς ἁγίας Μαρίας (τῆς Πανάγνου Μητρὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως τότε ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως Μαρίας) νὰ ψάλλουν ἐπαξίους ὕμνους εἰς τὸν Μονογενῆ Υἱόν Σου, διότι εἶναι πάρα πολὺ Δοξασμένος.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΙΟΝ

Ὅπως ἀκριβῶς πανηγυρικῶς ἀναφέρει ὁ Ὑμνωδὸς ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου Λαὸς εὐφραίνεται ἐπὶ τῇ Μεγαλυνύμῳ ἑορτῇ καὶ πανηγύρει τῆς Θείας Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Εὐφροσύνη δὲ λέγεται Ἡ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΗ ΑΓΑΛΛΙΑΣΙΣ τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται ὁ ὀρθόδοξος πιστὸς ὡς ὅτι συμμετέχει ἐπαξίως εἰς ἑορτὴν καὶ πανηγύριν τῆς ἁγίας Μητρὸς τοῦ Κυρίου μας.

Ἡ δὲ Θεία Κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἶναι ἡ κορυφαία Θεομητορικὴ ἑορτὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν, «Θεαρχεῖω νεύματι», συγκεντρώνονται οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, σταματῶντας τὸ χαροποῖον κήρυγμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, εἰς τὴν Γεσθημανὴ διὰ νὰ κηδεύσουν τὴν Μητέρα τῆς ζωῆς.

Καὶ μέσα εἰς τὸν καύσωνα τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, τοῦ θερμότερου μηνὸς τοῦ ἔτους, τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα αἰσθάνονται ἀληθινὴ δροσιὰ καὶ ἐσωτερικὴν ἀνακαίνισιν προσατενίζοντα, εἰς τὸ νεκρικὸ κλινάρι τὴν Πηγὴν τῆς Ζωῆς, τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, διότι ἡ Μετάστασις Της εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, συνοδεῖα τιμητικὴ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, εἶναι ΑΠΑΡΧΗ μιᾶς νέας ἀοράτου πλέον συμπαραστάσεως τῆς Προστάτιδος πάσης ψυχῆς πιστευούσης ἀληθῶς, καὶ εἰς πᾶσαν περίστασιν τοῦ ἀνθρωπίνου Βίου.

Ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ὅπουδὴποτε τῆς γῆς οἰκοῦντες δὲν λησμονοῦμεν ποτὲ τὴν μεγάλην αὐτὴν χαροποῖον ἀλήθειαν, διότι ἔχομεν ἕκαστος προσωπικὴν πείραν, εἴτε ἀπὸ ἀτομικά, εἴτε ἀπὸ οἰκογενειακά, εἴτε ἀπὸ Ἐθνικὰ θαύματα, τῆς ταχυνῆς βοηθείας καὶ συμπαραστάσεως τῆς «Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ τοῦ Ἐθνους ἡμῶν» (Παπαρρηγόπουλος).

Διὰ τοῦτο ὅσον καὶ ἂν ἡ ἀμαρτία θερίζει καὶ ἀλωνίζει ψυχάς, ὅσον καὶ ἂν αἱ δολιότητες τοῦ ὑπεναντίου εἶναι πολλαὶ καθημερινῶς πρὸς ἄγαν ἀφελῶν ψυχῶν, γεγονὸς ἀναμφισβήτητον τυγχάνει ὅτι πάντα, μὰ πάντα, οἱ Ἕλληνες πιστεύουν ὅτι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, γίνεται, ὅταν Τῆς τό ζητήσωμεν, «Τεῖχος καὶ ὀχύρωμα», γίνεται δι' ἡμᾶς «φοβερά Προστασία καὶ Σκέπη». Διότι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, εὐρίσκεται εἰς τὴν Κορυφὴν τῆς πυραμίδος τῆς Ἀγιότητος ἐφ' ὅσον εἶναι «ἡ μετὰ τόκον Παρθένος καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα», κατὰ τὸν Ψαλμωδὸν τῆς ἡμέρας, σώζουσα καὶ ζωοποιοῦσα τὴν Κληρονομίαν τοῦ Θεοῦ, τοὺς πιστοὺς χριστιανούς. Ὡ! Πόσον θὰ πρέπη τὰς ἁγίας αὐτὰς ἡμέρας τοῦ 15/Αὐγούστου νὰ εἴμεθα ΕΤΟΙΜΟΙ διὰ νὰ δεχθῶμεν ὅσα ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία προσφέρει εἰς σωτηρίαν μας.

ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΛΟΓΟΙ

Ὅπως ἀκριβῶς τὸ ἔλαιον γαληνεύει τὴν ἀνήμερον θάλασσαν, οὕτω καὶ ἡ νηστεία κατασβέννει τὰς ἀκουσίας καὶ βιαίας τοῦ σώματος ἡδονὰς τῶν καὶ ἀπολαύσεις.

Ὅπως ἀκριβῶς ὁ βαστάζων ἀρώματα ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς ὁσμῆς ἀκούσια καὶ μὴ θέλων, οὕτω αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἔχει Πνεῦμα Κυρίου εὐωδιάζει ἀρρήτως τὸσον ἀπὸ τοὺς λόγους του ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν ταπείνωσίν του.

ΟΜΙΛΙΑ

τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξεντίου
ἐπὶ τῇ συγκλήσει τοῦ πανελλαδικοῦ συνεδρίου
ἐν Μ. Πεύκῳ τῶν γνησίων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν
Ἑλλάδος

Σεβασμιώτατοι Ἀγιοὶ Ἀδελφοί.

Τίμιοι καὶ εὐσεβεῖς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁσιωτάτη καὶ Σεμνὴ Χορεία τῶν Μοναζόντων
καὶ Μοναζουσῶν ἐν ταῖς Ἱεραῖς ἡμῶν Μοναῖς.
Ἐντιμώτατοι κ.κ. Ἐπίτροποι καὶ Ἐκπρόσωποι,
τῶν Ἡμετέρων Παραρτημάτων, Κοινοτήτων καὶ
Σωματείων.

Μὲ συγκίνησιν ἀλλὰ καὶ χαράν, καὶ πάλλουσαν
καρδίαν ἐξ Ἱερῶν συγκινήσεων, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει
παλαιῶν μεγάλων καὶ εὐκλεῶν ἡμερῶν, χαιρετίζομεν
καὶ εὐλογοῦμεν δαψιλῶς ἅπασαν τὴν πανελλαδικὴν
ταύτην συγκέντρωσιν καὶ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς
διὰ τὴν ἀνταπόκρισιν ἣν εὗρεν ἡ πρόσκλησις Ἡμῶν,
εὐχόμενοι ἐκ βαθέων πλουσίαν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς
συνάξεως ταύτης καὶ ἐπιτυχῇ τὰ ἀποτελέσματα
πρὸς ὄφελος καὶ περαιτέρω προκοπὴν τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν μακροχρονίου Ἀγώνος καὶ ὑπὲρ τῆς δόξης
τῆς Ἀγιωτάτης ἀκαινοτομήτου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ἐκ τῶν προτέρων δὲ παρακαλοῦμεν ἅπαντας
τοὺς παρευρισκομένους κληρικούς τε καὶ Λαϊκοὺς,
ἄνδρας ἢ γυναῖκας, ὅπως μετὰ πάσης αὐτοκυριαρ-
χίας, κοσμιότητος καὶ εὐπρεπείας διεξαχθῇ πᾶσα
διαλογικὴ συζήτησις καὶ τὰ προτεινόμενα, μετὰ τοὺς
Ὁμιλητάς, νὰ εἶναι εἰς τόνον ἐπιτρέποντα τὴν
διεξαγωγὴν πάσης συζητήσεως.

Διότι οὕτως ἀρμόζει εἰς Ἱερὰς συνάξεις, ὡς
ἡ ἡμετέρα τοιαύτη, ἀφοῦ «ἀοράτως συνῶν ὁ Κύ-
ριος», κατὰ τὴν δοθείσαν αὐτοῦ ὑπόσχεσιν, «ὅπου
εἰσι δύο ἢ τρεῖς εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐκεῖ εἰμι κἀγὼ
ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν». Κατὰ συνέπειαν, ὑπεράνω
ὅλων, δέον ὅπως ὑπολογίζωμεν καὶ εἰς τὴν ΑΟΡΑ-
ΤΟΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν.

Τοῦτο δέ, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω λόγων ἐπιβάλ-
λεται καὶ πρὸς ἀποστόμωσιν τῶν ποικίλων «καλο-
θελητῶν» ἡμῶν, τῶν ἀρεσκομένων εἰς πικροχόλους
ἐπικρίσεις, εἰς πᾶσαν ἀφορμὴν καὶ αἰτίαν ἐναντίον
ἡμῶν.

Καὶ ἐν πρώτοις, Πατέρες καὶ Ἀδελφοί, καθῆκον
ἡμῶν ὑπολαμβάνομεν, ὅπως δηλώσωμεν πρὸς ἅ-
παντας τοὺς ὑποβληθέντας εἰς ὑλικὰς καὶ ἄλλας
θυσίας διὰ νὰ συμμετάσχουν εἰς τὸ Πανελλαδικὸν
τοῦτο συνέδριον τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὅτι ἐκρί-
ναμεν, ὁμοφώνῳ ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνό-
δου, ἐπάναγκες, ὅπως συνέλθωμεν ἐπὶ τὸ αὐτό,

πρὸς ρύθμισιν ὀρισμένων ἐσωεκκλησιαστικῶν ἡμῶν
πραγμάτων ἀλλὰ καὶ πρὸς λήψιν ὀρισμένων ἀ-
ναγκαίων ἀποφάσεων περὶ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶ-
νος, οὐτινος ἡ ἀφετηρία καὶ ἡ ἀρχὴ εὐρίσκεται
εἰς τὴν, ἀπαισίας μνήμης, θλιβεράν καὶ θυελλώδη
διὰ τὴν Πατρίδα μας ἐποχὴν, τοῦ ἔτους 1924.

Τότε — κατὰ μῆνα Μάρτιον, μάλιστα — ἠκούσθη
ἡ Φωνὴ τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς
τοὺς ὀρεγομένους σάλον καὶ διαίρεσιν αὐτῶν, «Μὴ
μέταιρε ὅρια αἰῶνια, ἃ ἔθεντο οἱ Πατέρες ἡμῶν»
(Παρμ. ΚΔ' 28).

Διότι τότε, ξενοκίνητοι δυνάμεις καὶ προσωπικὰ
συμφέροντα καὶ μωροφιλοδοξίαι ἀρχιερέων, τῆς
Νόμῳ Κρατούσης Ἐκκλησίας, κατῴρθωσαν νὰ διχά-
σουν καὶ διαιρέσουν τὸν θρησκευόντα εὐσεβῆ καὶ
φιλόθεον Ἑλληνικὸν Λαὸν καὶ νὰ φέρουν ἀντι-
μετώπους τοὺς πιστοὺς μεταξύ των, ἐτι δὲ καὶ
μὲ τοὺς οἰκείους αὐτῶν, οἵτινες ἕως τότε εἰρηνικῶς
διαβιοῦσαν!

Καὶ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,
παρὰ τὰς ἐντόνους διαμαρτυρίας κληρικῶν καὶ λαϊ-
κῶν πολλῶν, εἰσήγαγε τὸ Παπικὸν (Γρηγοριανὸν)
Ἡμερολόγιον καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.
Ἡ κατ' ἀρχὴν εἰσηγητικὴ πρότασις ἀνέφερε τὴν
εἰσαγωγὴν αὐτοῦ ΜΟΝΟΝ ΕἰΣ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ
ΒΙΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΜΠΟΡΙΚΑΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΑΣ. Οὕτω αἱ προστεθείσαι
ΔΕΚΑ-ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΑΙ, ὑπῆρξαν αἰτία νὰ ἀνατραπῇ
τὸ ἀρχαιοπαράδοτον Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, τὸ
ὁποῖον εἰσήγαγον οἱ Ἀγιοὶ Θεοφόροι Πατέρες τῆς
ἐν Νικαίᾳ πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διὰ τοῦ
ὁποῖου καθωρίζοντο αἱ διατάξεις κυρίως τῆς ἑορτῆς
τοῦ Ἀγίου Πάσχα, προσδιορίσαντες ἀκριβῶς τὴν
ἑαρινὴν Ἰσημερίαν εἰς τὴν 21ην Μαρτίου, ὥστε
ἡ Μητρόπολις αὕτη τῶν Χριστιανικῶν ἑορτῶν καὶ
πανηγύρεων νὰ διακινεῖται μετὰ τῆς 22ας Μαρτίου
καὶ τῆς 25ης Ἀπριλίου ἐκάστου ἔτους.

Ἀλλ' ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολο-
γίου τῶν καινοτόμων καὶ φιλοπαπικῶν, φέρει πολ-
λάκις τὸ Πάσχα αὐτῶν — ὅλως ἀντικανονικῶς —
ἐντὸς τοῦ ΠΡΩΤΟΥ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΪΟΥ,
ὁπότε σὰν συνέχεια τοῦτου ἡ ἀρχαιοπαράδοτος
Νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἥτις συμπεριλαμ-
βάνεται εἰς τὰς Ἀποστολικὰς Διαταγὰς καὶ Ἐντο-
λὰς καταργεῖται, ἢ περιορίζεται εἰς τὸ ἐλάχιστον...

Καὶ ἐνὸς κακοῦ καὶ ἀμαρτήματος παραβάσεως δοθέντος, ΜΥΡΙΑ ΕΠΟΝΤΑΙ εἰς βάρος μεγαλωνύμων ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας. Βεβαίως καὶ ἄλλοτε εἰς διαφόρους λόγους ἡμῶν καὶ τὰς ἱερὰς ἡμῶν Συνάξεις καὶ πανηγύρεις, ἀπεδείξαμεν τὸ ΑΝΑΛΗΘΕΣ ΤΩΝ καινοτόμων, ὅτι οὐδὲν κακὸν προέκυπεν ἐκ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. Ἀρκεῖ τις ἀπροκαταλήπτως νὰ μελετήσῃ τὰ Πρακτικὰ τῆς Πρώτης ἐν Νικαίᾳ ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου τὸ 325 μ.Χ., ἐπὶ μεγάλου Κωνσταντίνου τοῦ Ἰσαποστόλου, διὰ νὰ πεισθῇ, ὅτι ἐκτὸς τῆς ἐν Σοφίᾳ καὶ Πνεύματι Ἀγίῳ διατυπώσεως τῆς Ἀληθείας περὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος, καθιέρωσε πλείστα ὅσα τῆς Θείας ἡμῶν Λατρείας.

Χωρὶς κἂν νὰ μακρυγορήσωμεν ἐπὶ πραγμάτων καὶ γεγονότων, ἅτινα εἶναι γνωστὰ εἰς ὅλους Σας, ὑπενθυμίζομεν μόνον ὅτι, οἱ καινοτόμοι νεοημερολογῖται, οἵτινες δὲν ἀσχολοῦνται μὲ «λεπτομέρειες» καὶ «μικροπράγματα» ὅπως εἰρωνικῶς χλευάζουν τὰ τῆς Πίστεως καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, κατὰ τὸ ἔτος 1948 ἡ Νηστεία των, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων περιωρίσθη Εἰς μίαν μόνον ἡμέραν, ἐνῶ ἡτο κανονικὴ νηστεία, δεκατессαρων ἡμερῶν!!! Κατὰ δὲ τὰ ἔτη 1956-59-64-75 καὶ 83 εἰς 0. Καὶ πάντα ταῦτα διότι ὁ πολυπράγμων καὶ δόλιος Πάπας Ρώμης Γρηγόριος (οὐχὶ ὁ Διάλογος), ἐπέβαλε δολίως τὸ φέρον τὴν ὀνομασίαν αὐτοῦ ὁμῶνυμον ἡμερολόγιον, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ΔΙΑΣΠΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ἰδοὺ Πατέρες καὶ ἀδελφοί, διατί ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 σκληρῶς ἠγωνίσθησαν οἱ ἅγιοι Πατέρες ἡμῶν καὶ ἅμα τῷ ἀκούσματι τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ κακοδόξου καὶ βλασφήμου ἡμερολογίου, ἐξανέστησαν οἱ Πιστοὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ μίᾳ ὁμασ ἀοιδιμῶν γερόντων καὶ πατέρων τοῦ ἁγίου οροῦς ἐτεθῆσαν ἐπὶ κεφαλῇ τοῦ θρησκευόντος Λαοῦ καὶ ἐβροντοφώνησαν τὸ «Οὐκ ἔξεστιν», ἀγωνισθέντες σθεναρῶς καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως πρὸς διάσωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκ τῶν ἀρπακτικῶν ὀνύχων τοῦ Παπισμοῦ.

Εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι παρὰ τὰς διώξεις, τὰς ταπεινωτικὰς καὶ ἐξευτελιστικὰς, διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν, ὕβρεις καὶ διασυρμούς, ὁ Θρησκευτὴν Ἑλληνικὸς λαὸς παρέμεινε ἡνωμένος, ὡς μίᾳ ψυχῇ, μίᾳ καρδίᾳ, καὶ καμμία ἀπολύτως κρατικὴ ἐξουσία, εἴτε θρησκευτικὴ, εἴτε πολιτικὴ ἠδυνήθη νὰ ὑποστέλλῃ τὴν Σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν τίμιον σταυρὸν καὶ νὰ φιμώσῃ τὸ σύνθημα ὅλων ἐκείνων τῶν ἀγωνιστῶν. «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ», ἢ, μᾶλλον ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, ἢ, ΘΑΝΑΤΟΣ...

Ἔχομεν δι' ἐλπίδος ὅτι, μελλοντικῶς, ἡ ἀδέκαστος καὶ ἀλάνθαστος πέννα τῆς Ἱστορίας τῆς Πατρίδος μας θὰ δωρήσῃ λαμπρὰς καὶ χρυσὰς σελίδας, διὰ τὸν ἡμέτερον Ἱερὸν Ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, διότι οἱ ἀτρόμητοι ἀοίδιμοι ἐκεῖνοι ἀγωνισταί, ἰδίᾳ τῆς περιόδου μετὰ τὸν Βον Παγκόσμιον πόλεμον, ὑπέστησαν ἀνεκδιήγητα μαρτύρια καὶ ταπεινώσεις, ἰδίᾳ ὁ ἀοίδιμος Προκάτοχος ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπος κυρὸς Χρυσόστομος ὁ Καβουρίδης καὶ ὁ λοιπὸς χωρὸς τῶν ἀγιορειτῶν πατέρων καὶ λαϊκῶν πιστῶν.

Ἰστάμεθα τὴν στιγμὴν αὐτὴν μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως καὶ ἀπείρου εὐγνωμοσύνης, πρὸ τῆς ἱερᾶς μνήμης ὅλων ἐκείνων, οἵτινες προαπῆλθον τοῦ ματαίου τούτου κόσμου, ἀλλὰ ἐκήρυξαν, ὡμολόγησαν καὶ διετράνωσαν τὴν πίστιν αὐτῶν τὴν ἀκλόνητον πρὸς τὴν φιλὴν Ὁρθοδοξίαν.

Τό, Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν, εἶναι ὀλίγον πρὸς ἀπόδοσιν ὀφειλομένης τιμῆς πρὸς ἅπαντας τοὺς νεκρούς, τῶν κατὰ καιροὺς διωγμῶν τῆς Πίστεως ἡμῶν καὶ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Πεποίθαμεν, ὅτι καὶ τὴν στιγμὴν ταύτην αἱ μακάριαι ψυχῶν αὐτῶν ὑπερίπτανται ἡμῶν διακηρύττοντες καὶ προτρέποντες ἡμᾶς διὰ τῶν λόγων τοῦ Παύλου, «Ἀδελφοί, στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις».

Ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ πανυπέρτατον καθῆκον ἡμῶν ἡ διατήρησις τῆς ἐνότητος ἡμῶν ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς Πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀναστάντος Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν. Διότι ἡ θυσία ἐκείνων δὲν πρέπει νὰ πάῃ χαμένη. Ἐκεῖνοι καὶ πολλοὶ ἐξ ἡμῶν φέρομεν τὰ «στίγματα τοῦ μαρτυρίου». Πολλοὶ ἐπιζῶντες ἔτι, μαζὺ μὲ τοὺς προαπελθόντας «ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἐτι δε δεσμῶν καὶ φυλάκης, ἐλιθάσθησαν ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι κακοχουόμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος». (Ἑβρ. ΙΑ' 35).

Ἄλλ' ἐνῷ προέκοπτεν ὁ ἱερὸς ἡμῶν Ἀγὼν πρὸς ἐδραίωσιν καὶ κατίσχυσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ μισόκαλος καὶ πειραστὴς πάντων, ἐμίσησε τὴν ἐνότητα καὶ τὴν ἀγαστὴν συνεργασίαν ἡμῶν καὶ ἐνέσπειρε τὴν διχόνοιαν καὶ τὴν διείρεσιν ἀπὸ τοῦ ἔτους μάλιστα 1937... Καὶ οὕτω ἀπεσχίσθησαν τῆς Ἀκαινοτομήτου ἡμῶν Παραδοσιακῆς Ἐκκλησίας, οἱ λεγόμενοι καὶ φερόμενοι ὡς Παρατάξεις ΜΑΤΘΑΙΟΥ, προσφάτως δέ, καὶ ἕτεροι ἡμέτεροι ἀρχιερεῖς ἀνευ σοβαρᾶς αἰτίας καὶ λόγου.

Διότοι οὐδεὶς λόγος πίστεως ὑπεχρέωσεν αὐτοὺς νὰ ἀπομακρυνθοῦν. Διότι οἱ Ἱεροὶ ἡμῶν καὶ Θεοφόροι Πατέρες διακελεύουν. «Περὶ βίου μὴ ἐρεῦνα! Περὶ Πίστεως ἀπόσχου»...

Πᾶς λοιπὸν ἕτερος λόγος διαιρέσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἶναι ἀνεδαφικός,

ΑΝΑΞΙΟΣ ΛΟΓΟΥ, αλλά λόγοι μωροφιλοδοξιών και Σπουδαρχίας (δηλ. ἡ μετὰ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας καὶ διὰ παντὸς μέσου, ἀπόκτησις ἀξιωμάτων) ἄλλοι δὲ πάλιν ἐπιρρεπεῖς ὄντες πρὸς κακολογίαν καὶ συκοφαντίαν ἐξώθησαν αὐτοὺς πρὸς διάσπασιν τῶν δυνάμεων τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος δικαιολογοῦντες, τὰ ΑΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΤΑ διὰ σαθρῶν ἐπιχειρημάτων καὶ λόγων. Περί αὐτῶν, δικαίως, ὁ Θεῖος Παῦλος γράφων πρὸς τὸν Μαθητὴν Του Τίτον λέγει: «Εἰσὶν πολλοὶ ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι, καὶ φρεναπάται, οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν, οἵτινες ὅλους οἴκους ἀνατρέπουσιν διδάσκοντες, ἃ μὴ δεῖ, αἰσχροῦ κέρδους χάριν». (Τίτ. Α' 10).

Ἡμεῖς, παρὰ ταῦτα, ἀνεξικάκως φερόμενοι καὶ πάντοτε πρόθυμοι πρὸς πᾶσαν δυνατὴν συνεργασίαν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τῆς Ἐκκλησίας, ἐπεδιώξαμεν παντὶ σθένει καὶ τρόπῳ, τὴν διατήρησιν τῆς ἐνότητος, χάριν τῆς Εἰρήνης καὶ προόδου τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος.

Ἀλλὰ εἰς μάτην ὁ Ἀγὼν ἡμῶν! Διότι οἱ φερόμενοι ὡς ΜΑΤΘΑΙΪΚΟΙ, θεωροῦντες ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗΝ ΚΑΙ ΕΛΛΕΙΠΗ ΤΗΝ ΥΦ' ΕΝΟΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΑΥΤΩΝ, μετέβησαν εἰς Ἀμερικὴν αἰτούμενοι τὴν ΘΕΡΑΠΕΙΑΝ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ ΤΩΝ παρὰ τῆς ἐν Ὑπερορίᾳ εὐρισκομένης Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κυρίου Φιλαρέτου! Ὅποτε οἱ δύο ἀρχιερεῖς ἐκπροσωποῦντες τὴν Παράταξιν Κεραταῖας, εὐρεθέντες ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀμηχανίᾳ, ἤκουσαν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ρώσων τὴν ΑΝΑΓΚΗΝ, ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΡΩΣΣΩΝ, ὅπως ἐπανέλθουν εἰς Ἑλλάδα ἵνα λάβουν τὴν ΚΑΝΟΝΙΚΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑΝ ΚΑΙ ΕΥΧΗΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΜΕΝΗΣ Ἀκαينوτομήτου καὶ ΟΥΡΙΟΔΡΟΜΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΗΜΩΝ, οἵτινες καὶ ἔχομεν τὴν ΚΑΝΟΝΙΚΗΝ ΔΙΑΔΟΧΗΝ, τῶν ἀρχιερατευσάντων ἀπὸ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος μέχρι σήμερον.

Οὗτοι ὅμως, ἐπανελθόντες ἐν Ἑλλάδι, οὐχὶ μόνον δὲν ὑπήκουσαν τοῖς κελεύσμασι τῶν Ρώσων Ἀρχιερέων, ἀλλὰ πρὸς καθυσύχασιν τῶν ἐξαπομένων πνευμάτων ἐν τῇ Παρατάξει αὐτῶν, ἤρχισαν ἀδιάλλακτον πολεμικὴν διὰ τε τῆς γραφίδος καὶ κηρυγμάτων, ἴσως καὶ παρὰ προσώπων μὴ εἰδόντων καὶ μὴ κατεχόντων τὴν ΑΛΗΘΕΙΑΝ περὶ τῆς ἀντικανονικότητος τῆς Συνόδου τῆς Παρατάξεως Ματθαίου.

Ἡμεῖς ὅμως, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἀναστάντος Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσεπαθήσαμεν πολλάκις καὶ διὰ γραπτῶν ἡμῶν προτάσεων νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐνότητα ἀγάπης μετὰ τῶν Ματθαϊκῶν πρὸς θεραπείαν τῶν ἐν αὐτοῖς κακῶν.

Ἀλλὰ ἴσως λόγοι, οὓς αὐτοὶ καὶ μόνον γνωρίζουν καὶ πιστοὶ ψιθυρίζουν, ματαιώνουν πάντοτε καὶ ναυαγοῦν τὰς προτάσεις καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἡμῶν πρὸς ἔνωσιν. Εὐχόμεθα πρὸς τὴν παράταξιν ταύτην ὅπως συνεχομένη ἐν μετаноίᾳ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κανονικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν.

Τώρα θὰ ἔδει νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ μίαν ἄλλην μερίδα ἀρχιερέων ἀποσχισθέντων ἐκ τῆς Κανονικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας προβάντων εἰς ὅλως ἀντικανονικὰς χειροτονίας, ἐπὶ τῷ προσχήματι ἀνορθώσεως καὶ ἐξυγιάνσεως τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος!!!

Καίτοι οἱ ἄνευ περιεχομένου λόγοι καὶ δικαιολογίαι αὐτῶν, δὲν ἀποσείουν τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς αὐτῶν διὰ τὸν δημιουργηθέντα σάλον καὶ φατρίασμον καὶ κατακερματισμόν τοῦ Ἱεροῦ χιτῶνος τῆς Ἐκκλησίας, ἡμεῖς προσεπαθήσαμεν, ὡς Ἱερὰ Σύνοδος μὲ πλήρη τὴν ἐπίγνωσιν τῶν βαρυτάτων εὐθυνῶν ἡμῶν, νὰ καλέσωμεν αὐτὴν εἰς μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφήν. Ἀλλὰ ὁ ἐγωῖσμός καὶ ἡ ἔλλειψις ἀγαθῆς προθέσεως ἐν αὐτοῖς διατηρεῖ τὴν θλιβερὰν αὐτῶν παραμονὴν ἐκτὸς τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἀκαينوτομήτου Ἐκκλησίας. Ὅσον διὰ τοὺς ἀρχιερεῖς (Ἀκάκιον, Χρυσόστομον καὶ Γαβριήλ), ἐπεδείξαμεν αὐτοῖς τὸν ΜΟΝΟΝ ΤΡΟΠΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ ΟΔΟΝ ΔΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΝ ΑΥΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΟΛΠΟΥΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΗΜΩΝ ΣΥΝΟΔΟΥ: ΤΗΝ ΑΝΑΚΛΗΣΙΝ ΤΗΣ ΑΠΟΚΥΡΗΞΕΩΣ ΤΩΝ, ὅποτε θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἰρηνεύσῃ καὶ νὰ γαληνεύσῃ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν. Ἀλλ' οὗτοι κωφεύουσι. Διὰ τοῦτο καὶ προσεκαλέσαμεν ἅπαντας ὑμᾶς, Πατέρες καὶ ἀδελφοί, ὥστε ἐκθέσαντες εἰς τὴν ἀγάπην Σας τὰ καθ' ἡμᾶς ὡς Διοίξεις, καὶ ὅτι προσπαθοῦμεν δι' ὅλων τῶν δυνάμεων ἡμῶν νὰ συνεχίσωμεν τὴν ἀγωνιστικὴν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, ζητοῦμεν ἀπὸ ὑμᾶς ἅπαντας ὅπως ἔχομεν τὴν ὑπεύθυνον γνώμην Σας ἐφ' ὅλων τῶν θεμάτων τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν καὶ τὴν ἐπὶ μέρους διοίκησιν τῶν παραρτημάτων καὶ κοινοτήτων ἡμῶν, ἐγγὺς ἢ μακρὰν εὐρισκομένων...

Ἀδελφοί καὶ Πατέρες καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἡ Μαρτυρικὴ Ἐκκλησία ἡμῶν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὑπεχρεώθη ἐκ τῶν πραγμάτων τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος νὰ δεχθῇ τὴν ἀναδόμησιν αὐτῆς διὰ τῆς χειροτονίας τοῦ ἀοιδίμου Προκατόχου ἡμῶν Κυροῦ Ἀκακίου τοῦ Α' παρὰ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων, Μητροπολιτῶν Χιλῆς Κυροῦ Λεοντίου μέλους τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς ὑπερορίου Συνόδου τῶν Ρώσων καὶ Ντιτρόιτ Θεοφίλου, συνεχίζει τὴν αὐτὴν πορείαν ἣν ἤρξατο ἀπὸ τοὺς ἔτους 1924· μίαν ἀδιάκοπον καὶ σώτεια πορείαν ὡς ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΚΥΡΙΟΥ ΕΚΚΛΗ-

ΣΙΑ, άνευ ούδεμιᾶς ΔΙΑΦΟΡΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ, ἐκτὸς τῆς λέξεως ἢ μᾶλλον τοῦ ὅρου: ΑΚΑΙΝΟΤΟΜΗΤΟΣ, πρὸς διάκρισιν ἐκ τῆς Νεοημερολογίτικης Ἐκκλησίας, ὑπὲρ τῆς ὁποίας προσευχόμεθα νὰ ἐπιστρέψῃ, ἐν μετανοίᾳ καὶ εἰλικρινεῖ πίστει, πρὸς τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν ΖΩΣΑΝ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑΝ ΗΜΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ἀποτινάσουσα τὸν ζυγὸν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν ἐπήρειαν τοῦ Μασσονισμοῦ τῆς μεγάλης ταύτης πυορροούσης πληγῆς τοῦ ἔθνους μας.

Ἡμεῖς, οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ τὴν αἰματοπότιστον πορείαν τῆς Ἐκκλησίας μας, δὲν παρεκκλίναμεν τῆς χρυσοῆς γραμμῆς, ἣτις εἶναι αἰωνία, ἀπαρασάλευτος, ἀπαραχάρακτος, ὁλόφωτος, ἐκ τῆς Κρυσταλλίνης καὶ καθάριας διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ὅλων τῶν κατὰ καιροὺς Πατέρων αὐτῆς.

Ποτὲ δὲν ὑπεχωρήσαμεν εἰς οὐδὲν περὶ τὴν Πίστιν. Ὅση ἡμῖν ψυχοπνευματικὴ δύναμις, ἡγωνίσθημεν ἄχρι τοῦδε διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ μόνον δι' αὐτήν. Ἀκαμπτοι πάντοτε εἰς πιέσεις! Ἀκέραιοι εἰς τὰς διολιότητας καὶ μηχανορραφίας γύρωθεν, προκειμένου νὰ κρατήσωμεν ΑΝΟΘΕΥΤΟΝ ΤΗΝ ΓΡΑΠΤΗΝ ΚΑΙ ΠΡΟΦΟΡΙΚΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ ΑΙΩΝΩΝ ΠΟΛΛΩΝ.

Ἐδέχθημεν πολλὰς κατὰ καιροὺς ἐπιθέσεις! Ὁμῶς, δὲν ἐπέσαμεν! Δὲν ὀλιγοψυχήσαμεν! Δὲν ὑπεστείλαμεν τὴν Σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας! Τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ὀμιλεῖ ἄνθρωπος οὔτε ἐπιστήμων. Ὅμιλεῖ Ἡ ΖΩΣΑ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΗΜΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΛΟΥΣΑ ΥΜΑΣ, ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΟΙ, ἐν πνεύματι ἀγίῳ καὶ δι' ἀγαπῶσης καρδίας διὰ νὰ συζητήσωμεν (εἰς τὴν φιλόξενον καὶ ἁγίαν ταύτην Μονήν, ἣν προφρόνως παραχωρεῖ εἰς ἡμᾶς ἅπαντας ὁ Σεβασμιώτατος ἐν Χριστῷ ἀδελφός, Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερόντιος, διὸ καὶ ἀπὸ κέντρου καρδίας εὐχαριστοῦμεν αὐτόν), ἅπαντα τὰ θέματα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸν ἡμέτερον ἀγῶνα καὶ νὰ ἐπιλύσωμεν ἀπορίας ἄνευ ούδεμιᾶς προκαταλήψεως.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΛΕΙ ΣΗΜΕΡΟΝ ΠΑΝΤΑΣ ΗΜΑΣ, νὰ κατανοήσωμεν ὅτι τὸ παλαιὸν Ἡμερολόγιον δὲν εἶναι μόνον συγκριτικῶς καλύτερον τοῦ Νέου, ἀλλὰ νὰ κατανοήσωμεν, ὅτι ἀγωνιζόμεθα, νὰ κρατήσωμεν ὑψηλά, πολὺ ὑψηλά, μέχρι τρίτου Οὐρανοῦ τὸ ΛΑΒΑΡΟΝ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΠΑΡΕΔΟΘΗ ΗΜΙΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1924 κατανοοῦντες, ὅτι τὸ νέον Ἡμερολόγιον εἶναι πλέον τοῦ Σχίσματος, ΕΙΝΑΙ ΑΙΡΕΣΙΣ, ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΑΙΡΕΣΙΣ, ΕΙΝΑΙ ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Ἐνῶ ἡμεῖς εἴμεθα ἡ Ὁρθοδοξία, ἡ ἀγιωτάτη Ἐκκλησία, τὸ Ἱερὸν Ἐργαστήριον ἐντὸς τοῦ Ὁποίου ἐργαζόμεθα καὶ ἀπερ-

γαζόμεθα τὴν ψυχικὴν μας σωτηρίαν καὶ λυτρωτικὴν χαράν.

ΧΡΕΟΣ ΜΑΣ, ΙΕΡΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ κατὰ τὴν συγκινητικὴν ταύτην στιγμὴν εἶναι ν' ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν Κυρίου διὰ τοῦ στόματος Προφήτου λέγοντος, «Καὶ νῦν, τέκνα ἐμέ, ζηλώσατε Νόμῳ Κυρίου». (Α' Μακκ. 2, 50). Εἶθε ὁ Κύριος τῶν φώτων καὶ πάσης Δυνάμεως, διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, τοῦ καὶ φιλοξενούντος ἡμᾶς, ὅπως αἱ ἐργασίαι ἡμῶν στεφθοῦν ὑπὸ καρποφορίας πνευματικῆς πολλῆς, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ψυχικὴν ἀγαλλίασιν ἀπάντων ἡμῶν. Γένοιτο.

Ποῦ ὁ Θεός;

Βλέπεις ἢ ἀκοῦς ἀπὸ τὰ Μέσα Μαζικῆς Ἐνημερώσεις, καὶ ἀγωνιᾷς, ἐσὺ ὁ ἄνθρωπος ποῦ θρησκεύεις, ἀπὸ χίλια λόγια ποῦ ἐκτοξεύονται μήπως ἀκούσεις τὴ λέξη Θεός!!

Ἀλλὰ ποῦ τέτοιο πρᾶγμα! Λὲς καὶ οἱ ὁμιλητὲς θεωροῦν «ὑποτιμητικόν» νὰ ποῦν τὴν ἁγίαν καὶ ἐνδοξον λέξιν Θεός!!

Σκέπτομαι καὶ λέγω μήπως ὁ Θεὸς τοὺς «ἀφήρεσεν» αὐτὴν τὴν εὐλογίαν νὰ λένε τὸ Ἅγιον Ὄνομά Του; Ὅπου ὑπάρχει ἀσέβεια ἐκεῖ νὰ ὑπάρχει καὶ «λιμὸς θείου λόγου». Θάνατος καὶ Πένθος καὶ λιμὸς (Ἱ. Ἀποκάλ. 18.8') λέγει ὁ Ἁγ. Ἰωάν. Θεολόγος.

Δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι ἄκοσμον;

Καλὸν θὰ εἶναι νὰ προσέξωμεν ὅλοι μας νὰ μὴ μετακινούμεθα ἀσκόπως μέσα στὴν Ἐκκλησία. Αὐτοὶ ποῦ ἐργάζονται ἐν τῷ Ναῷ εἶναι μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῶν ἱερῶν των καθηκόντων! Ἀλλὰ ἡμεῖς, τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας γιατί νὰ μετακινούμεθα σὲ διαφόρους θέσεις; Προκαλεῖ θλίψιν, βλέποντας πολλοὺς, νὰ συμπεριφέρονται ἔτσι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ!

Τότε ποῦ ἡ κατάνυξις, ποῦ ἡ συναίσθησις ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς χῶρον ὅπου εὐλογεῖται ὁ Θεός; Ἔτσι δὲν λέγει ὁ Ἱερὸς ὕμνωδός;

«Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖται τὸν Θεόν».

Τῷ ὄντι εἶναι ὠραῖον καὶ εὐπρεπὲς νὰ μένωμεν ἐν τῇ θέσει μας «ἐδραῖοι» καὶ νὰ ἀκοῦμε καὶ προσέχωμεν τί λέγεται ἐν τῷ Ἱερῷ καὶ ἐν τοῖς ἀναλογίοις» καὶ νὰ «κατέχωμεν» μίαν θέσιν μὴ μετακινούμενοι ἐν εἰδει «παλιρροίας».

Ἄς τὸ προσέξωμεν ὅλοι μας γιατί ὅλοι μας ὑποκείμεθα σ' αὐτὸ τὸ παράπτωμα.

Γωνία τοῦ Ἀναγνώστου

*Διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν
ψυγῇσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν*

(Ματθ. 24-12)

Δευτέρα Συνέχεια

Ἐπειδὴ τὸ ἐν ἐπικεφαλίδι θέμα δὲν εἶναι ἀπλοῦν ἢ παρωνυχίδα ἐν τῷ χριστιανισμῷ, νόμισα ὅτι καλὸν θὰ εἶναι νὰ γραφῇ καὶ μία δευτέρα συνέχεια σὰν «ἐπιφυλλίδα» γιὰ νὰ προσδώσωμεν τὸ Μεγαλεῖον της. Καὶ τοῦτο διότι Χριστιανὸς χωρὶς αὐτὴν τὴν ἀσπίδα ποῦ λέγεται ΑΓΑΠΗ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ προκόψῃ ἐν τῷ Στάδιον τῆς Ζωῆς ποῦ ἐξασκεῖται!

Βέβαια εἶναι μέγα τὸ ἐπίτευγμα τὸ νὰ φθάσῃ ὁ πιστὸς τὰ μέτρα τῆς Ἀγάπης διότι Αὐτὸς ποῦ ὁ ἴδιος εἶναι Ἀγάπη τὰ θέλει καὶ τὰ ζητεῖ ἀπὸ μᾶς. Μᾶς τὸ εἶπε καὶ μᾶς τὸ ἐδήλωσε «ξεκάθαρα». «Ὅ,τι ὁ Θεὸς Ἀγάπη ἐστὶν καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. 4-16). Καὶ ἐφ' ὅσον ἔχομεν στήριγμα μέγα τὸ πῶς πρέπει νὰ ἐξασκήσωμεν τὴν ἀγάπην μετὰ τὴν βεβαίωσιν Του «ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» τότε ἐρωτᾶται κανένας γιατί νὰ μὴ μποῦμε μέσα σ' αὐτὴν τὴν θείαν καὶ ἀγίαν προσπάθειαν καὶ νὰ ζητήσωμεν εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας:

«Κύριε βοήθει μοι τῇ ἀδυναμίᾳ!».

Διότι τὸ νὰ ἀγαπῶ τοὺς οἰκείους μου κάπως τὰ καταφέρνω -καὶ αὐτὸ χωλαίνοντας- ἀλλὰ πῶς μπορῶ Κύριε νὰ ἀγαπήσω αὐτὸν ποῦ με πολεμᾷ ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ;

Πῶς μπορῶ ν' ἀγαπήσω αὐτὸν ποῦ βρίσκεται μέσα στὰ πόδια μου καὶ ἔμμεσα ἢ ἄμεσα στέκεται φραγμὸς στὴν βιοτικὴν μου τοποθέτησι;

Πῶς μπορῶ Κύριε, ν' ἀγαπήσω τὸν ψεύτην συνάδελφον μου, ὅταν ἡ ψευδολογία του εἶναι μόνιμα στὴν ζωὴν του;

Πῶς, Κύριε, μπορῶ ν' ἀγαπήσω τὸν ἄνθρωπον ποῦ με διαβάλλει ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, καὶ βλέπω πῶς οἱ συκοφαντίες, καθάπτουν τὴν ἀξιοπρέπειάν μου;

Τέλος πῶς μπορῶ Κύριε, ν' ἀγαπήσω τὸν ἄνθρωπον ποῦ με ζηλεύει καὶ φροντίζει ν' ἀδυνατιζῇ τὶς δικές μου παροχές γιὰ νὰ θρέψω τὰ παιδιὰ μου; Τὸ τελευταῖον τοῦτον εἶναι καὶ «ὀδυνηρόν» γιατί θέλει νὰ σοῦ στερήσῃ τὰ μέσα τῆς ζωῆς ποῦ Ἄλλος Σιτοδότης τὰ χάρισε πλοῦσια σ' ὅλους μας!!

Ἡ ἀπάντησις ἐρχεται ἀπὸ τὰ χεῖλη Ἐκείνου τοῦ Μεγάλου Δυνατοῦ ποῦ:

«Λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδώρε»

«Κολαφιζόμενος ἔστρεφε καὶ τὴν ἄλλην»

«Σταυρούμενος. Παρεκάλει τὸν Ἥλιν (Πατέρα Του) νὰ συγχωρήσῃ τοὺς Σταυρωτὰς Του.

Ἐχοντὰς ἐμεῖς οἱ «ἀδύνατοι» αὐτὸ τὸ θεῖον Πρότυπον μπροστὰ μας πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ τὸ μιμηθῶμεν;

Μήπως μιμούμενοι τὸν Κύριον θὰ μείνωμεν ἀβοήθητοι;

Μήπως μιμούμενοι τὸν Κύριον θὰ μείνωμε μόνον;

Μὰ Ἐκεῖνος μᾶς διαβεβαιώνει «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας». Μᾶς λέγει, μ' ἄλλες λέξεις, «εἰμαι πάντα κοντὰ σας».

Ἀφοῦ περιμένει ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν μας καὶ κρούει νὰ τοῦ ἀνοίξουμε «Ἰδοὺ ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω» (Ἀποκ. 3-20).

Ἀπᾶς τοῦ ἀνοίξουμε τὴν θύραν τῆς ψυχῆς μας καὶ ἔλθῃ κοντὰ μας, πρὸς τί τότε ὁ φόβος, τὸ ὅτι εἴμαστε μόνον; Εἶναι λίγες φορὲς -πρὸ παντὸς ὅταν βρισκόμαστε μέσα σὲ ἡμέρες ἀγῶνος- καὶ προσευχῆς, νὰ βοᾷ στὰ αὐτιά μας ὅτι εἶναι ὁ προστάτης Πατέρας μας σ' ὅλες τὶς δύσκολες στιγμὲς μας!. Τί ἐπιτύχαμε μόνον μας χωρὶς Αὐτόν; Ἀς ἐρωτήσῃ ὁ καθένας τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἄμεσα θὰ ἔχει τὴν ἀπάντησιν!

Μήπως στὸ θέμα τῆς ἀγάπης δὲν μᾶς ἔδωσε τόσες καὶ τόσες φορὲς «Δυνατὸ χέρι βοηθείας»; Πότε λοιπὸν μείναμε μόνον; Ὅλοι ἔχομε σαφῇ στοιχεῖα ὅτι ὁ Κύριος μᾶς παραστέκεται! Γιατί τότε ἡ ἀπροθυμία νὰ φθάσουμε τὰ μέτρα ποῦ ζητεῖ ὁ Θεός; Μήπως Αὐτὸς δὲν ντύθηκε τῇ σάρκα μας - ποῦ ἔπλασε μετὰ τὰ χέρια Του. Καὶ ξέρει ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας;

Αὐτὸς δὲν θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἐξασκήσουμε τὸ μέγα χρέος τῆς ἀγάπης πρὸς Αὐτόν καὶ πρὸς τοὺς συνανθρώπους μας;

Ἐφ' ὅσον πολεμοῦμεθα ἀπὸ τὸν πολεμήτορα νυχθημερὸν ὅπως μᾶς τὸ δηλώσει σαφῶς ὅτι αὐτὸς ὁ Παμμίαιος Διάβολος ὀρύεται ζητῶν τίνα καταπῇ (Α. Πέτρου 5-8) ἐμεῖς μ' αὐτὴν τὴν ἐννοίαν ὀπλισμένοι θὰ μπορέσουμε νὰ ξεφύγουμε τὰ πεπυρωμένα βέλη του, διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος διὰ στόματος τοῦ ψαλμωδοῦ μᾶς βεβαιώνει πῶς αὐτὰ τὰ πεπυρωμένα βέλη δὲν εἶναι παρὰ «Βέλη Νηπίων».

Ἐμεῖς οἱ γνησίως ἐν Χριστῷ πολιτευόμενοι, ἐφ' ὅσον ἡ ὅλη προσπάθειά μας καὶ λατρευτικά καὶ ἐκκλησιαστικά εἶναι «ἡ ἀρμόζουσα» ὥς θελήσουμε ν' ἀγωνιστοῦμε ν' ἀσκήσωμεν τὴν θείαν ἀρετὴν τῆς Ἀγάπης μετὰ γνησιότητος καὶ ὁμοθυμαδόν» ἐπὶ τὸ αὐτό, ἐν ἐνὶ Πνεύματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ν' ἀνυμνοῦμεν τὸ πάνσεπτον Ὄνομά Του, φροντίζοντες καὶ ἡ συλλογικὴ μας ζωὴ νὰ εἶναι σύμφωνος μετὰ τὰ παραγγέλματά Του, ὅπως τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, αὐτὲς τὶς Ἁγίες Ἡμέρες τῆς Πεντηκοστῆς μᾶς διατηρεῖ ἐδραίους ἐν τῇ Πίστει τοὺς δὲ ποιμενάρχας μας νὰ ὀρθοτομοῦν τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας — διὰ νὰ μᾶς κατευθύνουν σὲ Νομὰς σωτηρίους — ἐφαρμόζοντες πνεύματι καὶ γράμματι τὰς νομοκανονικὰς διατάξεις ποῦ Αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἐθεσμοδότησεν! Γένοιτο.

Χρ. Μ. Χαλβατζῆς

Ἀναγνώστης

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ 1583-1983

*Ὁ Μητροπολίτης ΑΧΑΡΝΩΝ Ν. Ἰωνίας
καὶ Ἀττικῆς κ.κ. Ἀθανάσιος*

Κατὰ τὸν δέκατον-ἕκτον αἰῶνα ὁ ὑπερφίαλος πάπας Ρώμης Γρηγόριος ἐξήλωσεν τὴν δόξαν καὶ τὴν ὑστεροφημίαν ἐκκλησιαστικῶν ἐστεμμένων, ὡς τοῦ Νέρωνος ὅστις τὸ 64 μ.Χ. ἐδήλωσεν τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους ἀποδοῦς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνέργειάν του εἰς τοὺς ἀθώους χριστιανούς τῆς ἐποχῆς του. Οὕτω καὶ ὁ Ρώμης Γρηγόριος θέσας ἑαυτὸν ὑπεράνω τῶν Θεοπνευστῶν ἀποφάσεων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου περὶ Ἡμερολογίου καὶ κινήτων καὶ ἀκινήτων ἑορτῶν καὶ μετερῦθησεν τὸ Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον διὰ νέου τὸ ὅποιον ἔλαβεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὀνομασθὲν ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ. Καὶ ἐπέβαλεν αὐτὸ εἰς τὴν Δύσιν ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιρρήσεως ἢ ἐνστάσεως ἐφ' ὅσον ΔΙΧΙΤ ΡΑΡΑΣ (εἶπεν ὁ Πάπας), ἀλλὰ ἡ εἰσαγωγὴ αὐτοῦ τοῦ ἐπαράτου ἡμερολογίου δὲν ΕΙΣΗΧΘΗ Εἰς τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ διότι τοῦτο ἠμποδίσθη παρὰ τοῦ εὐθαρσοῦς προμάχου τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ αἰοδίου ἐν Μεγάλοις Πατριάρχαις, ΙΕΡΕΜΙΟΥ τοῦ Β΄ τοῦ ἐπιλεγόμενου ΤΡΑΝΟΥ ΛΟΓΩ τῆς ἀριστοκρατικῆς καὶ ἀρχοντικῆς αὐτοῦ οἰκογενειακῆς καταγωγῆς.

Αὕτῃ ἡ μεγάλη μορφή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπῆρξεν ὁ ἀνασχετικὸς φραγμὸς διὰ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ ἐπιβολὴ τοῦ νέου παπικοῦ ἡμερολογίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον τῆς Ἀνατολῆς Ἐκκλησίαν. Καὶ ἐπραγματώθη τοῦτο διὰ ἀποφάσεων Πανορθοδόξων Συνόδων ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἱστορικῶν καὶ ὑπερόχων συγγραμμάτων τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου τοῦ Β΄ ὡς ἀναφέρει καὶ ὁ ἱστορικὸς μας Κωνσταντῖνος Σάθας εἰς τὸ βιογραφικὸν σημείωμα περὶ Ἱερεμίου τοῦ Β΄.

Κεκτημένος ὁ αἰοδῖμος Πατριάρχης παμμερῇ μὀρφωσιν καὶ ἀμφιλαφῇ παιδείαν κατῴρθωσεν ὥστε νὰ αὐξήσῃ τὸ κύρος καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ σκλαβωμένου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποκρούῃ σθεναρῶς διὰ τῶν μνημειωδῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων πᾶσαν ἐπίθεσιν ἐπιβουλῆς τῶν Παπῶν καὶ νὰ ἀποτρέψῃ διὰ περισπουδάζων πραγματειῶν τοῦ καὶ ἀποκρίσεων πρὸς τὸν ἀλαζόνα πάπαν Γρηγόριον τὸν ΙΓ΄ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου περὶ τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλων πολλῶν κακοδοξιῶν τῶν παπῶν ἀπηύθυνεν κοινὴν μετὰ τοῦ Πατριάρχου Σιλβέστρου ἐπιστο-

λιμαίαν διαμαρτυρίαν καὶ ἀντίκρουσιν τῆς καινοτομίας ταύτης τοῦ πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ΄ ἀντιβαίνουσης ὅλως τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ δὴ τὰς ἀποφάνσεις τῆς Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἡ ἱστορικὴ ἐκείνη διαμαρτυρία ἣτις ἔλαβεν καὶ τὴν θέσιν ἐγκυκλίου πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς Ὁρθόδοξου καθόλου Ἐκκλησίας ἐγένετο τὴν 28ην ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΤΟΥ 1583, δι' ἧς διεφωτίζετο αὐτὸ περὶ τῶν καταχθονίων σχεδίων καὶ τῶν ὑποῦλων διαθέσεων τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ ΙΓ΄.

ΤΟ ΕΤΟΣ ΟΘΕΝ, 1583, εἶναι ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΞΙΟΜΝΗΜΟΝΕΥΤΟΝ διότι ὑπενθυμίζει τὰς μεγάλας ἐκείνας μορφὰς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν αἰτίνες ἀγωνιζόμενοι σθεναρῶς κατὰ τῶν δολίων πάντοτε σχεδίων καὶ ἔργων τῶν Παπῶν, ΔΙΕΤΗΡΗΣΑΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΑΚΕΡΑΙΑΝ ὥστε σήμερον ἡμεῖς νὰ ἀπολαμβάνωμεν τοὺς εὐχύμους καρπούς αὐτῆς ἐντὸς τῶν ἁγίων κόλπων τῆς Ὁρθῆς Πίστεως καὶ Διδασκαλίας.

1583-1983. Μία ἐπέτειος καὶ μία ἀνάμνησις αἰτίνες μᾶς καθυποχρεώνουν νὰ μείνωμεν καὶ ἡμεῖς πάντες πιστοὶ καὶ ἀνύστακτοὶ φρυκτωροὶ τῶν ὧσων οἱ ἅγιοι αὐτοὶ ὁμολογηταὶ καὶ Προμάχοι τῆς Ὁρθοδοξίας παρέδωκαν ἡμῖν, καταστήσαντες ἡμᾶς ὑπολόγους καὶ ὑπευθύνους ἐναντὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.,
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280

Ὁ Πρόεδρος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
Ὁ Ἀττικῆς καὶ Ἀχαρνῶν, ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 100.—
» » » 200.—
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 20.—

Τιμὴ Φύλλο δρχ. 10

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 — Τηλ. 36.22.982

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐπέρασαν αἱ ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πάσχα μέχρι τῆς ἁγίας Τριάδος αἵτινες εἶναι αἱ μεγάλωνυμοι ἑορταὶ καὶ πανηγύρεις τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Πατρίδος, τῆς Χριστοφόρου Ἑλλάδος μας.

Ὅμως αὐτὰ τὰ κοσμοϊστορικὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ὑπενθυμίζουν ὅ,τι πλέον σημαντικὸν ἔχει σὰν γεγονὸς ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα, δὲν ἀνεγράφησαν, οὔτε καὶ κατέλαβον ἀναλόγους θέσεις εἰς τὸν ἡμερήσιον ἢ περιοδικὸν Τύπον τῆς Πατρίδος μας.

Ὅλων τῶν ἐφημερίδων αἱ πρῶται σελίδες πλήρεις ἀπὸ τὰ συνήθη πολιτικὰ γεγονότα ἢ ἀντιθέσεις πολιτικά, ἢ, κοσμικὰ γεγονότα καὶ πρὸ πάντων δράματα τοιαῦτα τὰ ὁποῖα ἐμποιοῦν ἀνησυχίας διὰ τὴν καθόλου πορείαν ἡμῶν ὡς πολιτῶν.

Καὶ ἂν εἰς τινὰ ἐφημερίδα σοβαρᾶς ἐκδόσεως ὑπῆρχεν κατὰ τὰς Ἁγίας Ἡμέρας τῆς Χριστιανισμοῦ ἕνα ὑποτονικὸν θρησκευτικὸν «ἄρθράκι» ἦταν ρηγμένο εἰς μίαν δευτερεύουσαν καὶ τριτεύουσαν σειρὰν καὶ θέσιν καὶ πολλάκις «καλυμμένο» ἀπὸ φιγούρες καὶ ρεκλάμες καὶ διαφημίσεις αἵτινες ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, ἔπρεπεν νὰ καλύπτουν εἰς μίαν Ὁρθόδοξον καὶ Παραδοσιακὴν χώραν, ὡς ἡ Πατρίς μας γεγονότα συγκλονιστικὰ διὰ τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, ὡς εἶναι τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὰ Θεῖα Χριστοῦγεννα. Ἀλλὰ τί ἕτερον νὰ εἴπωμεν, εἰ μὴ μόνον ὅτι καὶ τοῦτο εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀποκαρδιωτικὰ «σημεῖα τῶν καιρῶν μας».

Καὶ αὐτὸ εἶναι ἕνα σημάδι τῆς νεοειδωλολατρίας τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων οἵτινες ἐπιθυμοῦν νὰ παραμερίσουν ἀληθινὰς ἀξίας τῆς ζωῆς, τὰς ἀρχαιο-παραδότους ἀξίας ἐφ' ὧν ἐστηρίχθησαν αἱ ἀρχαῖοι πρόγονοι ἡμῶν καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐφθασαν εἰς κολοφῶνα δόξης καταπλήξαντες λαοὺς καὶ ἔθνη.

Καὶ ὅμως! Εἰς ἕν εὐρύτερον πλαίσιον πολιτισμοῦ καὶ «Κουλτούρας» (ὅς μεταχειρισθῶμεν ἐπιθυμητὰς τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων λέξεις), ὁ Τύπος θὰ ἠδύνατο νὰ δίδῃ μίαν ἀπροκατάληπτον καὶ ἀντικειμενικὴν θεώρησιν ὅλων τῶν γεγονότων ἅτινα ἀναφέρονται εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων νὰ βοηθῇ ἀξιεπαίνως εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς ἐπαινετῆς καὶ γνησίας κοινωνικῆς γνώμης ἐφ' ὅλων τῶν θεμάτων τοῦ Ἑλλήνος ἀναγνώστου, Πολιτικῶν, Θρησκευτικῶν, κοινωνικῶν, πολιτιστικῶν καὶ ἄλλων θεμάτων καὶ οὐχὶ ὅσαςκις πρόκειται νὰ ἐπιληφθῇ θρησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων νὰ φέρῃ καταγίγαστον πυρῶν κατὰ παντὸς θρησκευτικοῦ θέματος ἢ ὑποθέσεως.

Διότι, καὶ τοῦτο παρατηρεῖται τὸ γεγονὸς εἰς τὰς ἡμέρας μας, ὁ Τύπος νὰ διαμοιράζεται εἰς μεγάλα οἰκονομικά, πολιτικά καὶ προσωπικά τρᾶστ ὁπότε δὲν παρέχεται εἰς αὐτὸν ἡ ἐλευθερία μιᾶς εἰλικρινοῦς καὶ ἀντικειμενικῆς κρίσεως ἐπὶ πολλῶν θεμάτων καὶ δὴ τῶν θρησκευτικῶν τοιούτων.

Συγκεκριμένως, δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι πολλάκις παρουσιάζεται μία κατακραυγὴ εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ ΑΛΦΑ καὶ ΒΗΤΑ ζήτημα. Ἐδόθη ποτὲ ἡ εὐκαιρία διὰ τοῦ ἰδίου Τύπου καὶ εἰς τὴν αὐτὴν στήλην νὰ δοθῇ καὶ μία ὑπεύθυνος ἀπάντησις ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας διὰ ἀρμοδίῳ καλῶν καὶ γραφίδων;

«Μηδενὶ δίκην δικάσεις πρὶν ἀμφὶ μῦθον ἀκούσεις», ἦτο τὸ ἀξίωμα τῶν προγόνων μας. Πῶς λοιπὸν καταδικάζομεν χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ καὶ ἡ ἑτέρα πλευρὰ, ἥτις θὰ πρέπει νὰ ἀκούεται. ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ γράφομεν ὀλίγα τινα διὰ νὰ τὸν διαβεβαιώσωμεν ὅτι αἱ μελλοντικαὶ ἀγαθαὶ του προθέσεις θὰ ἐκτιμηθοῦν δεόντως παρὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

«ΜΑΚΑΡΙΟΙ ΟΙ ΜΗ ΙΔΟΝΤΕΣ
ΚΑΙ ΠΙΣΤΕΥΣΑΝΤΕΣ»

Ὁ Χριστὸς προτιμᾷ τὴν πίστι, ποὺ δὲν στηρίζεται σὲ γνωστικὰ κριτήρια, ἀλλὰ στὴν αὐθόρμητη κίνησι τῆς ψυχῆς. Ὁ Χριστὸς παρουσιάστηκε στοὺς μαθητὲς τοῦ, τὸ βράδυ τῆς Ἀναστάσεως, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν Του ἀπὸ τὸ χωριὸν Ἐμμαοῦς. Ὁ Θωμᾶς ὅμως ἀπουσίαζε, κι' ὅταν ἔμαθε τὸ γεγονὸς φάνηκε δισπιστία καὶ ζήτησε ὑλικὰς ἀποδείξεις. Ὁ Χριστὸς ξαναπαρουσιάστηκε στὸ ἴδιο μέρος, ἔπειτα ἀπὸ ὀκτὼ μέρες καὶ κάλεσε τὸν Θωμᾶ νὰ βεβαιωθῇ με αὐτοψία. Τὰ δάκτυλά του χωροῦσαν στὶς πληγὰς τῶν χειρῶν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ χέρι του ὁλόκληρο στὴν πληγὴ τῆς πλευρᾶς του. Κάλεσε ὁ Θεὸς τὸν δύσπιστο ἄνθρωπο νὰ ἐνωθῇ με τὸν πόνο του καὶ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν μεγάλη θυσία Του. Οἱ πληγὰς τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ αἰώνιο σιωπηλὸ προσκλητήριον, στὴν δύστροπη ἀνθρώπινη ψυχὴ, γιὰ νὰ κἀν ἑστραφὴ πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν καὶ τὴν μετάνοιαν. Σήμερα ὁ Χριστὸς βρίσκεται στὸν οὐρανὸν καὶ δείχνει στὸν Πατέρα Του τὶς πληγὰς, ποὺ τοῦ ἄνοιξαν οἱ ἄνθρωποι καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ γιὰ τὴν κακία τους. Πόσο χαίρεται, ὅταν ἀκούῃ κι' ἄλλους Θωμάδες νὰ λένε με εἰλικρίνεια «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου».

Ἡ μαρτυρία τοῦ πόνου του βρίσκεται κάθε μέρα, μέσα στὶς κρυφὰς πληγὰς τῶν ἀνθρώπων, ποὺ

θὰ τίς ἀνακαλύψουμε μόνο ἂν σκύψουμε λίγο κοντὰ τοὺς μὲ στοργὴ καὶ μοιρασθοῦμε μαζί τοὺς τίς θλίψεις καὶ τίς ἀτυχίες τοῦ προσωρινοῦ αὐτοῦ βίου. Καὶ πόσο περισσότερο χαίρεται ὅταν προχωροῦμε στὸ φιλόανθρωπο ἔργο, χωρὶς ξένες μαρτυρίες καὶ μὲ μοναδικὸ ὁδηγὸ μας τὴν ἐσωτερικὴ μας διάθεσι.... «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες» Ὅσοι διψᾶτε τὴν αἰωνιότητα μὴ πίνετε θολὸ νερὸ ἀπὸ πηγάδια καὶ ἀκροποταμιές.....

Ἡ κορφή τοῦ βουνοῦ τῆς σκέψεως εἶναι τὸ Εὐαγγέλιο. Ἐκεῖ ἀνεβῆτε. Θὰ πιῆτε καθαρὸ νερὸ ἀπὸ δροσερῇ κι' ἀκένωτῃ πηγῇ, ποὺ δὲν τὴν μόλυναν οἱ παραπόταμοι τοῦ ἐρμηνευτικοῦ παραλογισμοῦ καὶ τῆς ἀκόρεστῃς πνευματικῆς αὐταρέσκειας. Ἐκεῖ βασιλεύει μόνιμη ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς κι' ὁ πόνος εἶναι ἄγνωστος.

Θ. Μ.

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου

*«Χαῖρε Κλίμαξ ἡ μετάγουσα
τοὺς ἐκ Γῆς εἰς Οὐρανόν»*

Ἐπέστη ὁ καιρὸς ἵνα μεταστῇ ἀπὸ Γῆς πρὸς Οὐρανὸν ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου, ἡ Ἀειπαρθένης Μαρία, τὸ Σκεῦος τῆς Χάριτος ἐξ' ἧς ἐσαρκώθη ὁ Κύριος, ὁ τῶν Πάντων Βασιλεὺς.

Ἡμέρα χαρμόσυνος καὶ ἐμπλεως τῆς Χάριτος τοῦ Κυρίου, ὅτι ἐδόθη εἰς τὴν ἀνθρωπότητα παρρησία πρὸς τὸν Θεόν, ἡ Παρθένης Μαρία, ὡς Ἐλαία τὸν Κύριον ἱκετεύουσα ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν.

Εἰς τὸν τόπον τῆς Γεσθημανῆς εὐρίσκετο ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἡ Πηγὴ καὶ ὁ Κῆπος τῶν Χαρίτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος, εἰς τοῦτον τὸ τόπον οἰκονόμησεν ὁ Θεὸς ἵνα ἡ Κυρία τῶν Οὐρανῶν καὶ τῆς Γῆς, ἡ Βασίλισσα τῶν Βασιλισσῶν, παραδώσῃ τὴν Παναγίαν Αὐτῆς ψυχὴν εἰς τὸν Κυρίον καὶ Θεὸν Της, εἰς τὸν Υἱὸν Της, τὸν Δημιουργὸν Της καὶ Πλάστην τοῦ Παντός.

Καὶ Νέφος Μέγα ἤρπασεν τοὺς Μαθητὰς τοῦ Κυρίου ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης, ἵνα συνάξῃ πάντας ἐμπροσθεν τῆς Παναγίας Παρθένου, τὸν τελευταῖον χαιρετισμὸν νὰ δώσουν, ταύτην ν' ἀσπασθοῦν ἀναχωροῦσαν πρὸς Οὐρανοὺς, τὴν Βάτον τὴν ἀφλεκτον καὶ τὴν Οὐρονοδόρμον Σκαλαν τὴ ὁποίαν ἐθεάσατο ὁ Ἰακώβ, ἔλεγον δὲ ἀπαρηγόρητοι οἱ Ἅγιοι. Ἀπόστολοι πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, «.... Κυρία Θεοτόκε καὶ Μήτηρ ὅλων Ἡμῶν,

πῶς λοιπὸν ἀποθνήσκεις καὶ μένομεν ἄνευ τῆς Παρουσίας Σου; Πῶς λοιπὸν χωριζόμεθα ἀπὸ Σέ, ὅπου ἐν τῷ προσώπῳ Σου βλέπομεν τὸν ἀγαπημένον Μας Κύριον, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν Μας; Πικρὸς καὶ ὀδυνηρὸς ὁ χωρισμὸς καὶ στεροῦμεθα τῆς παρηγορίας Σου;»

Ἐλεγεν δὲ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου ἐπὶ κλίνης εὐρισκόμενῃ, «.... Μὴ κλαίετε καὶ ὀδύρεσθε τέκνα Μου προσφιλέστατα, μὴ ἔχετε λύπην διὰ τὸν θάνατόν Μου, ἔὰν ἀπὸ τὴν γῆν μετατίθεται, ὦ φίλοι τοῦ Υἱοῦ Μου, ὅμως δὲν ἀποχωρίζομαι ἀπὸ Σας, οὐδόλως ἀπ' ὅλους ὅσους Μ' ἐπικαλοῦνται, ἀλλ' Ἐγὼ θὰ εἶμαι πρέσβυς καὶ μεσίτριά εἰς τὸν ἡγαπημένον μου Υἱόν, δι' ὅλον τὸ Χριστιανικὸν γένος....».

Μετὰ δὲ ταῦτα ἐνισχύσασα καὶ παρηγορήσασα τοὺς Ἁγίους ἄνδρας καὶ Ἀποστόλους καὶ ἄλλα ψυχωφελῇ εἰποῦσα, ἔκλεισεν τοὺς Ἁγίους Αὐτῆς Ὀφθαλμοὺς καὶ παρέδωκεν τὸ Πνεῦμα Αὐτῆς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Υἱοῦ Της καὶ Ἐκοιμήθη.

Ἐγένετο δὲ μετὰ ταῦτα τάραχος ἀναμέσον τῶν Ἰουδαίων, ὅτε ἤκουον ψαλμωδίας Ἀγγέλων, τοὺς δὲ Ἁγίους Ἀποστόλους φέροντες ἐπὶ τῶν ὤμων τὸ Θεοδόχον σῶμα τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῶν Οὐρανῶν τὸ ἐγκαλῶπισμα τὴν βλαστήσασαν τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας, τὸν Κύριον καὶ Θεὸν Μας.

Εἰσώρμησαν ἵνα κρημνήσουν τὸ κράββατον τῆς Ἁγίας Παρθένου, πλὴν χεῖρ Κυρίου ἐτύφλωσεν παρ' εὐθὺς ὅλους, τὸν δὲ τολμήσαντα ν' ἀγγίξῃ τὸν κράββατον, Ἄγγελος Κυρίου ἐν ρομφαίᾳ ἀπέκοψεν τὰς ἀνοσίας χεῖρας αὐτοῦ.

Καὶ ἐγένετο κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς τῶν μιαρῶν Ἰουδαίων, οἵτινες καὶ προσέπεσαν εἰς τοὺς πόδας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων παρακαλοῦντες καὶ ἱκετεύοντες, ἔλεγον δὲ ὅτι μετανοοῦν.

Οἱ δὲ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἐν τῇ μετανοίᾳ αὐτῶν, παρεκάλουν καὶ ἔλαβον κλάδον φοίνικος καὶ ἐγγίζοντες ἰάτρευσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, καὶ τὰς χεῖρας τοῦ ἀκρωτηριασθέντος Ἰουδαίου ἐθεράπευσαν τῇ Χάρτι τῆς Ἁγίας Θεοτόκου.

Ἐνταφιάζοντες δὲ τὴν Παναγίαν Μας οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἔλεγον τοσαῦτα ἐγκώμια ὀρῶντες τὴν Βασίλισσαν νὰ τίθεται ἄπνους, καὶ θρηνοῦντες ἔκλαιον καὶ ἐφλέγετο ἡ καρδιά των, ὅτι ἡγάπων ἀληθῶς Αὐτήν, τοσοῦτον ὥστε ἐπικραίνοντο διὰ τὸ μὴ εἶδεῖν Αὐτὴν πλέον ἐν σαρκί.

Ἡμεῖς δὲ νοερῶς καὶ ἐν Πνεύματι μεταφερόμενοι εἰς τὴν Ἁγίαν Κοίμησιν ταῦτα τὰ ὀλίγιστα ἐγκώμια λέγομεν ἐν ταπεινότητι:

«Σὺ Κεχαριτωμένη εἶσαι ἡ Μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ, Σὺ εἶσαι τὸ κήρυγμα τῶν Προφητῶν καὶ τὸ ἰδικὸν μας κήρυγμα, Σὲ προσκυνοῦμεν καὶ δοξάζομεν.

Ὅτι Σὺ τὸ Ὅρος τὸ σύδενδρον, Σὺ ἡ Οὐρανο-

δρόμος Κλίμαξ, Σὺ ὁ Πόκος καὶ ὁ Κῆπος καὶ ἡ
Θυγατέρα καὶ Βασίλισσα.

Ὅτι Σὺ ἐβλάστησας τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας τὸν
Χριστὸν Μας, Σὺ ἀνέτειλας τὸν ἥλιον τῆς δικαιο-
σύνης, Σὺ Κόρη Παρθένος καὶ Μητέρα ὅλων Μας.

Πρέσβευε πρὸς τὸν Κύριον, ἵνα τὴν Ἀγίαν
Πίστιν στερεώνει, ὁμοῦ μετὰ ἡμῶν τῶν ἐλαχίστων
δούλων τοῦ Οἴκου Αὐτοῦ. Τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας,
ἐτι δὲ ἵνα ἴλεως γένῃ τῶν ἁμαρτημάτων Ἡμῶν.... ».

Διὰ τὸ ἱστορικὸν ἀναφέρομεν τὸν Ἅγιον καὶ
Ἀπόστολον Θωμᾶ, ὅστις εἶδεν μετὰ πάροδον ἡ-
μερῶν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον καὶ ἔδωκεν εἰς Αὐτόν,
τὴν Παναγίαν Αὐτῆς Ζώνη ὡς Δῶρον Τέλειον.

Ἡ δὲ οἰκονομία τοῦ Θεοῦ εἰργάσατο ἵνα ὁ
Ἅγιος Θωμᾶς εἶναι ἀπὸν κατὰ τὴν Κοίμησιν, ὥστε
σπεύδων ταχέως ἐπὶ τοῦ μνήματος παρεκάλει τοὺς
Ἁγίους Ἀποστόλους ν' ἀσπασθῇ τὸ Θεοδόχον
Σῶμα τῆς Παρθένου.

Ἀναιγέντος δὲ τοῦ τάφου, ὃ τοῦ θαύματος!! ὅτι
τοῦτο μετέστη εἰς Οὐρανοὺς Ἄγγελοι δὲ Κυρίου
ἔλαβον Αὐτό, ὁ δὲ Ἅγιος Θωμᾶς ἐγένετο ὄργανον
τοῦ Κυρίου, ἵνα ἀναγγείλῃ εἰς τὸν Κόσμον ὅλον τὸ
παράδοξον Θαῦμα τῆς ἀφθάρτου μεταστάσεως.

Ταύτην τὴν μεγαλειώδη ἑορτὴν ἐορτάζοντες τὴν
Κυρίαν τῶν Ἀγγέλων Οὐρανοῦ τε καὶ Γῆς ἅς
εἵπωμεν:

«ὦ! Πανύμνητε Μητερ, ἡ τεκοῦσα τῶν πάντων
Ἀγίων Ἀγιώτατον Λόγον, δεξαμένη τὴν νῦν προσ-
φορὰν ἀπὸ πάσης ρῦσαι συμφορᾶς ἅπαντας καὶ
τῆς μελλούσης λύτρωσαι κολάσεως τοὺς συμ-
βοῶντας. Ἀλληλουῖα».

N. A.

ΠΟΤΕ ἈΡΑΓΕ....

Πότε ἄραγε ὁ ἄνθρωπος θὰ νοιώσῃ, πῶς τὸ φῶς
δὲν τὸ σκορπίζουν οἱ πυγολαμπίδες, δὲν τὸ δίνουν
τὰ λυχνάρια καὶ τὰ Ἠλεκτρικά, δὲν τὸ παρέχει τὸ
σέλας, ἀλλ' ὁ μέγας ἥλιος, ΙΗΣΟΥΣ; Κι' ὅταν τὸ
νοιώσῃ κι' ἀφήσῃ νὰ φθάσουν ὡς τὰ βάθη τῆς
ψυχῆς του μερικὲς ἀκτίνες ἀπ' ἐκεῖνες, ποὺ ἐκ-
πέμπει ἡ φωτοβόλος φυσιογνωμία τοῦ ΙΗΣΟΥ, τότε
ἀσφαλῶς, θὰ διαλυθοῦν τὰ σκοτάδια καὶ θὰ σημάνῃ
ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς καινούργιας ζωῆς φωτοπλημμυ-
ρισμένης, ὅπως ὅλοι τὴν νοσταλγοῦμε καὶ τὴν ὀρα-
ματιζόμεθα, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ χαρμόσυνη προ-
φητικὴ ἀγγελία!

«Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς
ΜΕΓΑ».

ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΙΕΡΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΡΩΙΚΟΝ ΑΥ-
ΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΝ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΕΣΟΝΤΑΣ ΤΗΝ 29 ΜΑΪΟΥ 1453
ΔΡΑΜΑ ΜΑΪΟΣ 1983

Τὸ Σάββατον τὴν 29ην Μαΐου 1983 τὴν θλιβεράν
ἐπέτειον τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως
ὑπὸ τῶν Τούρκων τῷ 1453, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ
Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Γ.Ο.Χ. ἐγένετο
Ἱερὸν Μνημόσυνον διὰ τοὺς πεσόντας τιτανομά-
χους ἀγωνιστὰς Αὐτοκράτορα καὶ στρατιώτας, καὶ
ἐν ὀλίγοις εἶπεν ὁ λειτουργῶν Ἐφημέριος Μιχαὴλ
ὅτι ἡ τιμὴ καὶ εὐγνωμοσύνη πρὸς τοὺς νεκροὺς
καὶ ἡ ἀδύνητος ἀνάγκη διαφυλάξεως τῆς Ἱερᾶς
Μνήμης των, καὶ εἶναι βαθὺ τὸ αἶσθημα καὶ εὐ-
γνωμοσύνη πρὸς αὐτοὺς. Ἐπείσαν ἐνδόξως προμα-
χοῦντες τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.
Ἐπείσαν ὅπως ὁ Λεωνίδας ἐν Θερμοπύλαις ἵνα
μὴ καταισχύνουν τὰ ὄπλα τὰ Ἱερά, προμαχοῦντες
τῆς διασώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκ τῶν
διπλῶν λύκων τοῦ Μωάμεθ. Ἡ Βυζαντινὴ Ἑλλη-
νικὴ Αὐτοκρατορία μὲ Ὁρθόδοξον Πίστιν Χριστοῦ
ἠγωνίσθη ἐπὶ χίλια ἑκατὸν πενήκοντα ἔτη καὶ
ἐβάσταξε μακράν τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν
Ἀσιατικὸν χεῖμαρρον τῶν ἀθέων Χριστιανομάχων
Βαρβάρων. Κατὰ τὴν ἀποφράδα ἐκείνην ἡμέραν
ὅπου ἐτελεῖτο ἡ ἑορτὴ τῆς ἀγίας ὁσιομάρτυρος
Θεοδοσίας τῆς Κωνσταντινοπολίτιδος, μὲ κραυγὰς
ὁδύνης καὶ γοερὰς ἤρχισαν οἱ Ἕλληνες ἐν ἄλλο-
φροσύνῃ νὰ κραυγάζουν: Ἡ Πόλις ἐάλλω ἀπὸ
τοὺς Τούρκους, νὰ μᾶς λυπηθῇ ὁ Θεὸς ὅλους μας
στὴν Ἑλλάδα, καὶ νὰ μὴ ἀκουσθοῦν αἱ θρηνώ-
δεις αὐταὶ κραυγαί: Ἡ Ἑλλὰς ἐάλλω, ἀπὸ ἀθέους
ἐσωτερικὰς ὁρδᾶς, αἱ ὁποῖαι σήμερον ἀπερχάζονται
τὴν καταστροφὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος.

ΠΡΩΘΙΕΡΕΥΣ ΜΙΧΑΗΛ Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν
πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχούσης
φύσεως ἀφορῶντα, τοὺς διαχειριστὰς χρηματικοῦ
καὶ ὑλικοῦ, ἥτοι δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς
ὑπευθύνους ὑπόλοιπα Λ/σμοῦ ἐκδοσίς ἀποδείξεων
εἰσπράξεως κ.λ.π., ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκο-
νομικὸν Σύμβουλον—Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκ-
κλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις
ἡμῶν, Κάνιγγος 32. Τηλ. 36.28.280.

Οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά

Οἱ μὴ ὁμολογοῦντες Ἰησοῦν Χριστόν, εἶναι πλάνοι καὶ ἀντίχριστοι. Τοιοῦτοι εἶναι καὶ οἱ αὐτοκαλούμενοι μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά ἢ χιλιασταί, περὶ ὧν ἡ παροῦσα Ἐγκύκλιος.

Ἡ ὁργάνωσις τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά ἢ χιλιασμός εἶναι πολιτικὴ ὁργάνωσις τοῦ ἀντιχρίστου διεθνοῦς σιωνισμοῦ μὲ κάλυμμα θρησκευτικὸν καὶ ἀποσκοπεῖ νὰ βάλῃ κατὰ τῆς μόνης Σωστικῆς Κιβωτοῦ ἥτις εἶναι ἡ Ἀγία ἡμῶν Ὁρθοδοξία καὶ τοῦ νέου περιουσίου λαοῦ τῆς χάριτος τοῦ ΕΝ ΤΡΙΑΔΙ ΘΕΟΥ ὅστις εἶναι ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαός, μὲ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν καὶ τὴν ἐνδοξὴν Ἱστορίαν του.

Προσέτι, ἀποσκοπεῖ — διαβρώνοντας πάσας τὰς ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς δυνάμεις τῶν λαῶν τῆς ἀνθρωπότητος — νὰ ὑποτάξῃ αὐτοὺς εἰς τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἀντιχρίστου διεθνοῦς σιωνισμοῦ.

Οἱ ὁπαδοὶ τῆς ὡς ἄνω ὁργανώσεως εἶναι γνωστοὶ μὲ πάρα πολλὰ ὀνόματα τὰ ὁποῖα ἔλαβον κατὰ καιροὺς μὲ κυριώτερα τὰ ἑξῆς: Ρωσσελισταί, χαραυγισταί, σπουδασταί τῶν Γραφῶν, ὁπαδοὶ τῆς νέας ἡμέρας, μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Σήμερον μάλιστα τολμοῦν νὰ αὐτοαποκαλοῦνται χριστιανοὶ — ἅπαγε τῆς βλασφημίας — μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά. Οἱ ἐν λόγῳ ἀντίχριστοι ἔχουν σχέδια καταχθόνια καὶ καταστρεπτικά. Ἐργάζονται μὲ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή, ὑπούλως, μὲ ἐπιτελικά σχέδια καὶ μεθόδους σατανικάς. Ἀσύγκριτοι εἰς τὴν ὑποκρισίαν καὶ ἀσυνανωνιστοὶ εἰς τὴν ἀπάτην χρησιμοποιοῦν ὅλα τὰ μέσα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἀντικειμενικῶν σκοπῶν των. Καὶ χρησιμοποιοῦν τὸν προσηλυτισμὸν μὲ πρωτοφανῆ θρασυότητα, μὲ ἄφθονον χρήμα, μὲ ὑποσχέσεις ὑποστηρίξεως καὶ οἰοδῆποτε ἕτερον δόλωμα.

Προσέτι, χρησιμοποιοῦν τὴν «πλύσιν ἐγκεφάλου» τῶν ἐν γένει θυμάτων των ἐπὶ τῷ τέλει τυφλῆς ὑποταγῆς αὐτῶν εἰς τὴν ὁργάνωσίν των, τὴν διάδοσιν πάσης αἰρετικῆς πλάνης καὶ κακοδιδασκαλίας, τὴν διαστρέβλωσιν τῆς Ἀγίας Γραφῆς κλπ. Διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχή, καθ' ὅσον οἱ ὁπαδοὶ τῆς ὁργανώσεως τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά εἶναι, σὺν τοῖς ἄλλοις, ὕλισται, ψευδοπροφήται, προβατόσχημοι λύκοι, ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, ἐχθροὶ τῆς Πατρίδος, ἀναρχικὰ στοιχεῖα καὶ μισάνθρωποι, καθ' ὅσον διὰ, τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐφαρμοζομένων σατανικῶν μεθόδων των προσπαθοῦν νὰ κλέψουν τὴν ἀθάνατον ψυχὴν ἐνδὸς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων, ἥτις ἀνήκει ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν, τὸν Θεὸν Λόγον καὶ Λυτρωτὴν τῆς ἀνθρωπότητος,

καὶ νὰ τὴν παραδώσουν εἰς τὸν μισόκαλον καὶ ἀντίχριστον διάβολον.

Σημειωθῆτω ὅτι ἡ διαστρέβλωσις τῆς Ἀγίας Γραφῆς γίνεται δι' ἐκμεταλλεύσεως τῶν πολυσημάντων λέξεων, συγχύσεως σχετικῆς καὶ ἀπολύτου ἐννοίας, συγχύσεως γραμματικῆς καὶ ἀλληγορικῆς ἐννοίας, παραγνωρίσεως τῶν ἰδιωματισμῶν τῆς ἐβραϊκῆς γλώσσης, μονοπλεύρου ἐξετάσεως καὶ ἀποκρύψεως, περιφρονήσεως τῆς ἱστορίας τῆς Βιβλικῆς ἐποχῆς, συγκολήσεως ἀσχέτων χωρίων, μεταφορᾶς τῶν σημείων τῆς στίξεως, χρησιμοποίησεως πολλῶν μεταφράσεων, ἀναζητήσεως παραλλαγῶν τοῦ κειμένου καὶ χρησιμοποίησεως ἀλλοιώσεων, ἀπατῶν, νοθειῶν καὶ πλαστογραφιῶν.

Ἐν τάχει τέλος, ὅς ἴδωμεν ποῖα εἶναι αἱ βασικαὶ ἀπὸ τὰς κακοδοξίας των. Καὶ ἀναγράφομεν:

α. Δὲν πιστεύουν εἰς τὸ Δόγμα τοῦ ΕΝ ΤΡΙΑΔΙ ΘΕΟΥ ἢ τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ.

β. Ἀρνοῦνται τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

γ. Ἀρνοῦνται ὅχι μόνον τὴν Θεότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν Προσωπικότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

δ. Δὲν παραδέχονται τὴν Παναγίαν ὡς Θεοτόκον.

ε. Ἀπορρίπτουν τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν.

στ. Δὲν πιστεύουν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ ἀπορρίπτουν τὸν Παράδεισον καὶ τὴν Κόλασιν.

ζ. Ἀπορρίπτουν τὴν τιμὴν πρὸς τοὺς Ἁγίους (Εἰκόνες, Ἅγια Λείψανα κλπ.).

η. Πολεμοῦν τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν καὶ ἀρνοῦνται τὰ Ἅγια Μυστήρια.

θ. Παραδέχονται ὡς κοσμικὴν βασιλείαν τὴν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διαρκοῦσα ἐπὶ χίλια ἔτη, καὶ βάλλουν κατὰ τῆς Πατρίδος, τῶν Ἐξουσιῶν, τοῦ Στρατοῦ, τῆς ἀμύνης τῆς χώρας, τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου καὶ τῆς σημαίας.

Σημειωθῆτω ὅτι δὲν μισῶμεν αὐτοὺς. Μισῶμεν τὴν σατανοκίνητον πλάνην των καὶ τοὺς καταχθονίους καὶ καταστρεπτικοὺς σκοποὺς των.

Ὅθεν, μὴ μισοῦντες τούτους προσευχόμεθα δι' αὐτοὺς ὅπως ὁ ΕΝ ΤΡΙΑΔΙ ΘΕΟΣ τοὺς φωτίσῃ, μετανοήσουν εἰλικρινῶς καὶ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ὁρθοδοξίαν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς παρούσης Ἐγκυκλίου, καλοῦμεν ἅφ' ἐνὸς μὲν τοὺς ἡγέτας τοῦ ἔθνους ἡμῶν νὰ ἀναλογισθοῦν τὰς εὐθύνας των καὶ ἀναθεωρήσουν τὴν ἐναντι τῶν χιλιαστῶν στάσιν των πρὶν ἢ ἡ φιλότιμη ἡμῶν Πατρίς βαρέως ἀσθενήσῃ ἐξ αἰτίας τοῦ σατανοκινήτου χιλιασμοῦ, ὅστις ὡς δούρειος ἵππος ἐντὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλλάδος εἶναι ἡ πέμπτη φάλαγξ τοῦ ὑπονομευτικοῦ ἀντιχρίστου διεθνοῦς σιωνισμοῦ, ἅφ' ἐτέρου δὲ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστια-

νοὺς (Γ.Ο.Χ.) νὰ γρηγοροῦν, προσεύχονται ἀδιαλείπτως καὶ εἶναι Ὁμολογηταὶ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Πίστews.

Καὶ πιστεύομεν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ εἰσακούσῃ τὰς προσευχὰς ἡμῶν τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν — Ποιμένων τε καὶ ποιμενομένων καὶ διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, τοῦ Μεγαλομάρτυρος καὶ Πολιούχου Θεσσαλονίκης Ἀγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου καὶ Πάντων τῶν ἐν Θεσσαλονίκη Λαμψάντων Ἀγίων θὰ συντρίψῃ ἕκαστον πολέμιον τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδοξίας ματαιοῦμένων οὕτως τῶν καταχθονίων καὶ καταστρεπτικῶν σχεδίων αὐτῶν καὶ ἀξιῶσιν ἕκαστον Ὁμολογητὴν τῆς Ἀγίας ἡμῶν Πίστews εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, τὴν Ἄνω Ἱερουσαλήμ, τὸν Θεῖον Παράδεισον.

Δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ ΕΝ ΤΡΙΑΔΙ ΘΕΩ.

Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθύμιος

Πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσι αὐτοῦ

Ἀλλοίμονον ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἂν τὸ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ δὲν ἦταν ἐκεῖνο ποὺ συγκρατεῖ, οἰκοδομεῖ, ἀγιάζει, συνέχει καὶ κατευθύνει. Καὶ λέμε ἀλλοίμονον, διότι δυστυχῶς διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἔχουν ἐμφανισθεῖ καὶ ἀρκετοὶ μὴ ἅξιοι ποιμένες, μὴ γνήσιοι συνεχιστὲς τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου. Ἰδίως ἀπὸ τότε ποὺ ἐπαψαν οἱ διωγμοὶ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τῆς κατακόμβης βγῆκε στὴν ἐπιφάνεια, τότε ἄρχισαν νὰ εἰσχωροῦν στὶς τάξεις τῶν κληρικῶν ἄνθρωποι ὁλότελα ἀκατάλληλοι καὶ ἀνάξιοι γιὰ τέτοια ἱερὰ διακονία. Αὐτοὶ μὲ τὸ βίον τους, τὴ διαγωγή τους καὶ τὰ σκάνδαλά τους, ἔκαναν καὶ κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ τὴ διάλυσιν τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ Θεοσύστατο ὅμως τοῦτο καθίδρυμα ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχῃ, γιατί τὰ ἡνία τὰ κρατεῖ ὁ ΘΕΟΣ καὶ γι' αὐτὸ «πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτοῦ».

Εἶναι ὑψηλὸν ὑποῦργημα

Ἡ διακονία στὴν Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἐπάγγελμα. Ἀκόμα λιγώτερο δὲν εἶναι ἐπίδειξις καὶ ἡθοποιΐα. Εἶναι κάτι τὸ φοβερό. Ἄν ὁ κάθε Χριστιανὸς πρέπει «μετὰ φόβου καὶ τρόμου» νὰ κατεργάζεται τὴ σωτηρία του (Φιλ. 2.12) πόσο μᾶλλον ὁ διάκονος τῆς Ἐκκλησίας μὲ πόσο φόβο καὶ τρόπο πρέπει νὰ χειρίζεται τὴν ἱερὰ διακονία του.

Φοβερὸν τῷ ὄντι...

Τὸ φαινόμενον τοῦ «δράκου» ὅπως τὸν ἀναγράφουν ὁ ἡμερήσιος καὶ περιοδικὸς τύπος εἶναι θλιβερόν. Πῶς μπορεῖ ἡ ἀνθρωπίνη μορφή νὰ ξεπέσῃ σ' αὐτὸ τὸ βάθος τῆς καταπτώσεως! Ἐξαίσιον πτῶμα κατὰ τοὺς πατέρες τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐκεῖ σταματοῦμε ἀφοῦ ἡ πίκρα τῶν ἀναγνωσθέντων μένει ἀκόμη ἐν τῷ στόματί μας.

Ἀλλά, καλὰ καλὰ ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶχε βγάλει τὴν καταδικαστικὴν τῆς ἀπόφασιν νὰ ἐμφανισθῇ καὶ ὡς «ψευδοσήριαλ»; Φοβερὸν ὅλων μας τὸ κατάντημα! Πότε ἔσπευσεν ἡ Τ.Υ. νὰ ἐμφανίσῃ πράξεις ἡρωϊσμοῦ τῆς μορφῆς τοῦ Σήριαλ; Καὶ στρώθηκαν μικροὶ καὶ μεγάλοι νὰ δοῦν τί; Τὴν κατάντια τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, καὶ ἀντανακλαστικὰ ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος; Μήπως ἄραγε μιμηθήκαμε καμμία ξένη ἐκπομπή; Δὲν τὸν ξέρω αὐτὸ γιὰ τὸν Τζάκ τὸν ἀντεροβγάλτη τοῦ Λονδίνου; Ἄλλ' ἂν ἔγινε αὐτὸ ἐκεῖ ἔπρεπε καὶ ἐμεῖς Χριστιανοὶ Ὁρθόδοξοι νὰ μιμηθοῦμε τὰ σαπρόφυτα τῆς Δύσεως; Ἄλλ' ὅταν Κύριος ὁ Χριστὸς ἀπουσιάζει ἀπὸ τὴν ζωὴν μας, τότε ἐμφανίζονται καὶ αὐταὶ αἱ ἀτασθαλίαι!!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες παραλάβει μπλόκ εἰσπράξεων, ὅπως κατὰ-σύντομα χρονικὰ διαστήματα μὴ ὑπερβαίνοντα τὸ δέμηνον, ἀποδίδουν λ/σμὸν τῶν παρ' αὐτῶν εἰσπραττομένων χρηματικῶν ποσῶν. Ἡ διάθεσις τῶν ποσῶν τούτων θὰ γίνεται, ὡς κατ' ἐπανάληψιν δι' ἐγκυκλίων ἔχει καθορισθεῖ, δηλαδὴ, διὰ τῶν οἰκείων ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτροπῶν τελούντων πάντοτε ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἀπαραιτήτως διατιθεμένων τῶν ποσῶν τούτων, διὰ τὸν σκοπὸν δι' ὃν εἰσεπράχθησαν. Διὰ πᾶσαν δαπάνην θὰ τηρῇται ἀμελητὶ ἡ ὑπὸ τῶν κειμένων Νόμων τῆς πολιτείας προβλεπομένη διαδικασία. Ἀπαντα τὰ δικαιολογητικὰ μετὰ τὸ πέρας ἐκάστης ἐργασίας, θὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν Κεντρικὴν Οἰκονομικὴν Ὑπηρεσίαν, πρὸς ἐλεγχον τῆς νομιμότητος καὶ κανονικότητος τούτων. Ἐπίσης, ἡ ἀγορὰ κηροῦ ἐκ τοῦ ἐλευθέρου ἐμπορίου, ὑπὸ τῶν εἰς τὸ Γενικὸν (Φιλόπτωχον) Ταμείον ὑπαγομένων διαχειριστικῶς 15 Ἱερῶν Ναῶν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐγκρίσεως ἢ γνώσεως τῆς Διοικήσεως ἀπαγορεύεται ἀπολύτως.

Πληροφορίαι: Οἰκονομικὸν Συμβούλιον — ἐλεγκτὴν κ. Θεόδωρον Μαριόλην. Τηλ. 36.28.280.

ΕΚ ΤΩΝ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ «ΑΒΑΤΟΝ» ΑΥΤΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΩΚΟΣ

Φαρμακοποιός

(Συνέχεια)

εις τὸν Ἄθω ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποίου συνετάγη τὸ Ἀ΄ Τυπικὸν τοῦ Ἁγίου Ὁρους ὀνομασθὲν «ὁ Τράγος» ἐπειδὴ ἐγράφη ἐπὶ δέρματος τράγου. Τὸ Τυπικὸν αὐτὸ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρει ὅτι «Ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος ἐντὸς τοῦ ὄρους τῶν γυναικῶν, τῶν εὐνούχων καὶ ἀγενείων, ἀκόμη καὶ τῶν παιδίων τῶν ἐργατῶν».

Ἐκτοτε τὸ «ἄβατον» ἰσχύει, ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν προπολεμικὴ καὶ μεταπολεμικὴ περίοδο ἔγιναν ἀποπειραὶ παραβιάσεως αὐτοῦ ὑπὸ Ἑλληνίδων ὡς καὶ ξένων Τουριστριῶν μὲ ἀνδρικήν περιβολήν, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐξέδωκε τὸ ὑπ' ἀριθ. 2823/1953 Ν.Δ. διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς παραβάτας ποινὴ φυλακίσεως ἀπὸ 2 μηνῶν μέχρι 1 ἔτους μὴ ἐξαγοραζομένη.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος διὰ μέσου τῶν αἰώνων διεφύλαξε καὶ διαφυλάττει τὸ «ἄβατον» τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἰδοὺ δὲ ἐλάχιστα ἐκ τῶν θαυμάτων Ταύτης.

Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Τουρκοκρατίας ἕνας Ἀγᾶς ἠθέλησε νὰ διατηρήσῃ εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ἕνα μικρὸ ποίμνιον διὰ νὰ ἔχῃ φρέσκο γάλα. Γάλα ὅμως δὲν τοῦ ἔφερε ποτὲ ὁ βοσκὸς του καὶ ἔτσι ὁ Ἀγᾶς ἐπῆγε ἐκεῖ ὁ ἴδιος γιὰ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Διέταξε τὸν βοσκὸν του νὰ ἀρμέξῃ ἐμπρὸς του τὰ ζῶα ἀλλὰ ἀντὶ γιὰ γάλα ἔβγαине αἷμα. Ὁ Ἀγᾶς ἐταράχθη, ἀλλὰ ἀμέσως ἐκατάλαβε ὅτι αὐτὸ ἦταν θαῦμα καὶ ὀφείλετο εἰς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν ἕνεκα τῆς Ἱερότητος τοῦ Τόπου. Διέταξε λοιπὸν τὸν βοσκὸν νὰ πάρῃ τὸ ποίμνιον καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος.

Ἐπίσης κατὰ τὸ ἔτος 1875 ἕνας ἀναιδὴς κρεοπώλης μετέφερε στὸ Ἅγιον Ὅρος μὲ τὸν βοσκὸν τοὺς 50 θήλεα πρόβατα. Τὴν πρώτη νύχτα μόλις ἔφθασαν ἐκεῖ ὁ μὲν βοσκὸς ἔπαθε φοβερὸ πρήξιμο σὲ ὅλο του τὸ σῶμα, τὰ δὲ πρόβατα κατεσπαράχθησαν σχεδὸν ὅλα ἀπὸ τὰ τσακάλια. Ὁ βοσκὸς ἐπῆγε ἀμέσως καὶ ἐξωμολογήθη τὸ ἀμάρτημά του σὲ ἕνα πνευματικὸ καὶ πολὺ γλήγορα ἔγινε τελείως καλὰ στὴν ὑγεία του. Τὰ ἐλάχιστα πρόβατα ποὺ ἐγλύτωσαν ἀπὸ τὰ τσακάλια, ἡ Ἱερὰ Ἐπιστάσις τὰ ἐπώλησε ἔξω ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος.

Κατὰ τὸ ἔτος 1928 ἐξεδόθη στὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν Γαλλίδα δημοσιογράφου Μαρί Σουαζὶ ἕνα βιβλίον μὲ τὸν τίτλο: «Ἐνα μῆνα μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν». Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος του ἦταν γεμάτο ἀπὸ συκοφαντίες καὶ αἰσχροτόντες ἐναντίον τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων. Ἡ δημοσιογράφος αὕτη

στὴν πραγματικότητα δὲν εἶχε πατήσῃ τὸ πόδι της στὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε γράψῃ μὲ τὴ νοσηρὰ καὶ σατανικὴ φαντασία της. Ἡ κυκλοφορία τοῦ βιβλίου προκαλοῦσε φοβερὴ δυσφήμιση τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων. Ὅμως, ἡ ἀμαρτωλὴ αὕτη δημοσιογράφος ἀρχισε ἀμέσως νὰ αἰσθάνεται φοβερὲς τύψεις συνειδήσεως καὶ ἡ θείκῃ αὕτη τιμωρία τὴν ἀνάγκασε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὅλα ὅσα ἔγραψε εἰς τὸ βιβλίον της ἦσαν κύημα τῆς φαντασίας της. Τὴν ἐξομολόγησίν της ἔκαμε εἰς τὸν ἱατρὸν Γεράσιμον Λοβέρδον ὁ ὁποῖος ἐπῆγε καὶ τὴν συνήντησε εἰς τὸ Παρίσι. Ἡ Μαρί Σουαζὶ παρεκάλεσε τὸν ἱατρὸν νὰ μεσολαβήσῃ εἰς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὁρους νὰ συγχωρεθῇ διὰ τὴν πράξιν της αὐτὴν, ὑπεσχέθη δὲ νὰ γράψῃ ἀμέσως ἄλλο βιβλίον μὲ τὸ ὅποιον θὰ ἀναιρεῖ ὅλας τὰς συκοφαντίας τοῦ προηγουμένου της βιβλίου καὶ ὅτι τὸ 50% τῶν ἐσόδων της θὰ τὸ διαθέσῃ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν Μοναχῶν.

Τέλος, κατὰ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1948 περίπου 100 ἀντάρτες καὶ ἀντάρτισσες εἰσέβαλαν μίαν νύχτα διὰ ξηρᾶς εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν πρωτεύουσάν αὐτοῦ τὰς Καρυάς, χωρὶς νὰ γίνον ἀπὸ κανέναν ἀντιληπτοί. Πρῶτοι τοὺς εἶδαν μερικοὶ Μοναχοὶ ποὺ μένουν εἰς τὰ ἀκροῖα Κελλιά τῶν Καρυῶν, οἱ ὁποῖοι εἰδοποίησαν τὴν Χωροφυλακὴν. Οἱ ὀλίγοι χωροφύλακες συνήψαν μάχην μὲ τοὺς πολυαριθμοὺς ἀντάρτας κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφονεύθησαν τρεῖς ἀντάρται καὶ ἐκ τῶν χωροφυλάκων οὐδεὶς.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν οἱ ἀντάρται ἐπεδόθησαν εἰς λεηλασίας Κελλίων καὶ Καταστημάτων, οἱ δὲ ἀντάρτισσες, πρὸς βεβήλωσιν τοῦ Ἱεροῦ χώρου καὶ ἐμπαιγμὸν τοῦ «Ἀβάτου» τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἤρχισαν νὰ χορεύουν κάτω ἀπὸ τὴν ἀψίδα τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου καὶ ἔλεγον εἰς μερικοὺς Πατέρας οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦσαν ἐκπληκτοὶ τὰ γενόμενα: «Ἄς κάνει τὸ θᾶμα τῆς ἡ Παναγίας σας σ' ἐμᾶς τὰ κορίτσια».

Καὶ τότε μὲν ἐμακροθύμησεν ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ δὲν ἐτιμώρησε τὶς ἀναίσχυντες ἀντάρτισσες, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο στὶς μάχες τῆς Φλωρίνης σκοτώθηκαν καὶ σχεδὸν δὲν ἔμεινε κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἐβεβήλωσαν τὸ Ἅγιον Ὅρος.

Ὁ διάβολος μισεῖ θανάσιμα τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν βρῆκε ἐσχάτως δυστυχῶς Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες ποὺ ἐπιθυμοῦν καὶ προσπαθοῦν νὰ καταργήσουν τὸ «Ἀβατον» τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὅμως, τὸ Ἅγιον Ὅρος πρέπει νὰ διατηρηθῇ γιὰτὶ εἶναι τὸ πνευματικὸν Κέντρο τῆς Ὁρθοδόξιας καὶ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ἡ ὁποία διαφύλαξε μέχρι σήμερον τὸ «Ἀβατον» θὰ διαφυλάξῃ τοῦτο μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος.